

Demos Nyhedsbrev nr. 112/13

Danmarks antiracistiske tidsskrift siden 1988

Det antimuslimske univers i krig

Vores krig mod terror begynder med Al Qaeda, men den slutter ikke der..... (G. Bush)

USA's baseimperium og permanente krig

CIA's hemmelige fangetransporter, Lars Hedegaard i Counterjihad

Valget i Sverige, Ukraine og EU-parlamentsvalget

**Tlf. 3535 1212 e-mail: demos@demos.dk
Bankoplysninger: 1551 – 5686164**

Foreningen Demos

Demos udgiver Nyhedsbrevet, der er Danmarks antiracistiske tidsskrift siden 1988

Foreningen Demos blev stiftet i 1979 med det formål at videreføre de politiske erfaringer, vi fik i arbejdet med De Danske Vietnamkomitéer og i Forlaget Demos, der blev stiftet i 1969

Vi arbejder på et socialistisk og anti-imperialistisk grundlag og er uden fast tilknytning til grupper og partier på venstrefløj.

Foreningen bekæmper racismen og de højreradikale kræfter lokalt og internationalt. Vi samarbejder med andre grupper om at ændre samfundet i en socialistisk retning.

Demos har en butik som ligger på Sankt Hans Torv
Elmegade 27, kld. 2200 København N

Demos Nyhedsbrev

Dette nummer er nr. 112/13 i rækken og udgives som et dobbeltnummer.

Medlemskab og abonnement af foreningen koster 50 kr. om måneden.

Abonnement for biblioteker og foreninger koster 380 kr. om året

Tidsskriftet redigeres af Dokumentationsgruppen

Ansvarlig over for presseloven for dette nummer: Anne Jessen

Fotografier hvor intet andet er angivet: DOK-foto

Layout: DOK

Redaktionen afsluttet primo december 2014

ISSN 1395-2854

Indhold:

Indledning Religiøs og nationalistisk fanatisme.	s.2
Krigens Baser USA's	s.4
Renditions - CIA-flyvninger og tortur.	s.9
Danmark i krig	s.17
Lars Hedegaard i Counterjihad	s.18
Valget i Sverige	s.27
Valget i Ukraine	s.29
Højreradikal repræsentation i Europaparlamentet 2014	s.36
I Danmark skal der være valg til Folketinget i 2015	s.36

Danmark i Krig - igen

Det handler ikke om religiøse modsætninger, men om ideologier, magt og kontrol.

Indledning.

Religiøs og nationalistisk fanatisme fører til krig, racisme og intolerance.

Danmark har september 2014 tilsluttet sig den amerikansk ledede koalition, som fører krig mod den såkaldte Islamiske Stat (IS) i Syrien og Irak.

IS har kunnet vokse sig stærk i det politiske tomrum, som borgerkrigen i Syrien har skabt. Det samme gælder for Irak, hvor den vestligt støttede gennemkorrupte regering efter Saddam Husseins fald har udelukket bl.a. sunnimuslimerne fra politisk indflydelse.

Billedet gentager sig aktuelt i Libyen, hvor landet efter den vestligt støttede fjernelse af præsident Gaddafi er havnet i et politisk kaos.

De sidste tretten års krig, som - Vesten herunder Danmark - har ført i Mellemøsten, har været med til at fanatisk religiøse bevægelser, der påberåber sig islam, har kunnet vokse sig stærke og har formået at rekruttere unge rodløse mennesker fra Danmark og andre lande: *de såkaldte Foreign Fighters*.

Vi tager på det kraftigste afstand fra fanatisk religiøse grupper herunder IS og andre, som med ekstrem vold og undertrykkelse forsøger at tage magten.

Samtidig vil vi fastholde, at disse grupper er et produkt af den vestlige koalition, som nu i årevis har ført krig med samme fanatiske tilgang og med millioner af ofre til følge. IS er baseret på en religiøs fanatisme, som skal bekæmpes. Men det gøres ikke ved bombefly, som er velsignet af præster, men med argumenter og reelle alternativer.

George Bush introducerede doktrinen "Ondskabens Akse", som britiske Blair og danske Fogh Rasmussen ukritisk tilsluttede sig. I 2001 efter 9/11 **skulle** der være krig. Irak blev angrebet uden et FN mandat og på grundlag af *løgnen om masseødelæggelsesvåben*.

Legitimationen for krigen blev budskabet om, at Vesten anført af USA skulle frelse verden fra det onde.

Denne opdeling af verden i "det gode" og "det onde" har siden gennemsyret hele debatten om Danmarks deltagelse i krig – og afsporet den.

Det handler ikke om religiøse værdier, men om ideologier, magt og kontrol.

Nyhedsbrevet.

At krigen i Mellemøsten netop handler om kontrol viser artiklen om USA's baser skrevet af den amerikanske forfatter David Vine som led i sit bogprojekt, "The American Empire", som skal udkomme i 2015, og som beskriver, hvordan USA er i fuld gang med at opbygge en gigantisk militær infrastruktur i Mellemøsten og Eurasien.

Som led i USA's krigsførelse opbyggede CIA et hemmeligt system af kidnapninger, fangetransporter og torturfængsler rundt om i verden – de såkaldte renditions, som beskrives i artiklen om CIA-flyvninger og tortur. CIAs aktuelle hemmeligholdelse af nødvendige informationer gør det næsten umuligt at kontrollere udbredelsen, fortsættelsen og omfanget af forbrydelserne.

De sidste 10-15 års religiøst værdiladede diskurs om Mellemøsten har i den offentlige debat herhjemme og i mange andre lande ført til en fanatisk antimuslimsk tone. Politiske partier og grupperinger, hvis eneste dagsorden er at frelse verden fra islam, er vokset frem. Antimuslimske – counterjihad - netværk fører en nationalistisk, religiøs-værdipolitisk kampagne, som nedgør og stigmatiserer muslimer over en bred kam.

En af de mest fremtrædende personer i det antimuslimske univers er grundlæggeren af Trykkefrihedsselskabet Lars Hedegaard. Han har bebudet, at han stiller op som løsgænger til næste folketingsvalg. Hans mission er at redde Danmark fra selvmord, som han skriver i sit valgprogram.

I efteråret 2014 var der parlamentsvalg i Sverige, hvor det indvandrerfjendske Sverigedemokraterna fik stor fremgang. To måneder senere gik vælgerne til stemmestederne i Ukraine. Også her fik højrenationalistiske partier markeret sig.

I juni 2014 var der valg til EU-parlamentet, hvor mange højrenationalistiske partier fik stor fremgang. Vi bringer analyser af de forskellige valg.

I 2015 er det danskernes tur til at stemme til Folketinget. Vi vil opfordre alle, som ønsker et Danmark uden krigsdeltagelse og uden religiøs og nationalistisk fanatisme at arbejde og samarbejde i en valgkamp, hvor vi sætter fokus på kampen mod krigen, mod racisme, fremmedhad og intolerance.

Herkules fly skal transportere våben, ammunition og forsyninger til de kurdiske og irakiske styrker i Nordirak.

Krigens baser i Mellemøsten

Fra en permanent infrastruktur til permanent krig.

Artiklen er skrevet af David Vine¹ professor og forfatter.

Oversættelse og tilpasning til Nyhedsbrevet v. Demos.

Med påbegyndelsen af en ny U.S. - ledet krig i Irak og Syrien mod Islamisk Stat (IS), har USA engageret sig i aggressive militære aktioner i mindst 13 lande i Mellemøsten siden 1980. I den tid har enhver amerikansk præsident invaderet, okkuperet, bombet eller gået i krig i mindst et land i regionen. Det totale antal af invasioner, okkupationer, bombninger, dronelikvideringskampagner og krydsermissil angreb løber uden problemer op i snesevis.

Som i tidligere militære operationer i Mellemøsten er USA's bekæmpelse af Islamisk Stat blevet suppleret med adgang til brugen af en samling af baser uden noget fortilfælde. De indtager et område, der ligger på toppen af verdens største koncentration af olie- og gasreserver og har længe været betragtet som det mest geopolitisk vigtige sted i verden. Faktisk har USA's militær siden 1980 gradvist udlagt baser i Mellemøsten på en måde, der kun finder sammenligning med den Kolde Krigs garnisoner i Vesteuropa, hvad koncentration angår. Baser, der var bygget til krigsførsel i de tidligere krige i Korea og Vietnam. I den Persiske Golf alene har USA store baser i alle lande undtagen i Iran. Der er en tiltagende vigtig og tiltagende ekspanderende base i Djibouti, kun få kilometer over det Røde Hav fra den Arabiske Halvø.

Der er baser i Pakistan, i den ene ende af

regionen og i Balkan i den anden ende, lige som der ligger baser på den strategisk vigtige ø Diego Garcia i det Indiske Ocean og på Seychellerne. I Afghanistan og Irak var der engang så mange som henholdsvis 800 og 500 baser.

For nylig har Obama underskrevet en aftale med den nye afghanske præsident Ashraf Ghani om at bibeholde omkring 10.000 tropper og mindst ni større baser i landet, til trods for den officielle afslutning af kampoperationer senere i år. U.S. Tropper, der aldrig helt forlod Irak efter 2011, returnerer nu i et stigende antal.

Kort sagt, man kan næsten ikke lægge nok vægt på, hvor grundigt USA dækker regionen Eurasien og Mellemøsten med baser og tropper. Infrastrukturen til krig har så længe været på plads og er taget så meget for givet, at amerikanerne sjældent tænker over det, og journalister næsten aldrig rapporterer om emnet. Kongresmedlemmerne spenderer billioner af dollars på basekonstruktioner og vedligeholdelse i regionen hvert år, men stiller ikke spørgsmål ved, hvor pengene forsvinder hen, og hvorfor der er så mange baser, samt hvilket formål de egentlig tjener. En evaluering siger, at USA har brugt 10.000 milliarder dollars på at beskytte iranske olieforsyninger gennem de sidste fire årtier.

Basestrukturen med garnisoner, tropper fly og skibe i Mellemøsten har været en af de store katastrofer i amerikansk udenrigspolitik. Den hurtige afslutning af debatten om vores nyeste og formodentlig illegale krig burde minde os om, i hvor høj grad en sådan gigantisk infrastruktur af baser har gjort det nemt for alle i det Ovale Kontor i Det Hvide Hus at sætte en krig i gang. Og at denne krig - som de tidligere - kan sætte en ny cyklus af "Blowbacks"² igang og igen mere krig. En infrastruktur beregnet på krig.

¹ David Vine er professor i antropologi ved American University i Washington, D.C. Forfatter til bogen Skammens Ø: Den hemmelige historie om U.S. militærbasen på Diego Garcia. Han har skrevet for The New York Times, The Guardian, Washington Post og Mother Jones. Hans nyeste bog, Base Nation: How U.S. Military Bases Abroad Harm America and the World, vil udkomme i 2015, som en del af hans project "The American Empire.". Hele artiklen kan læses på Tomgram: TomDispatch.com, 13.11.2014.

² Blowbacks: CIAs betegnelse for f.eks. gengældelsesaktioner eller andre tilbageslag som resultat af egne militære kamphandlinger eller f.eks. hemmelige efterretnings aktiviteter.

Efter 35 års militær eskalation er det på tide at se kritisk på baseopbygningen og militariseringen i hele i regionen og den virkning, det har fået på Mellemøsten, på regionen, USA og verden.

USA's militær har masser af muligheder for at føre en ny krig mod Islamisk Stat, selv uden en stor og permanent infrastruktur af baser i Irak.

For det første blev en betydelig U.S.-styrke tilbage efter tilbagetrækningen i 2011. For det andet råder USA over baselignende statslige installationer i landet, for det tredje har USA planetens største ambassade, som ligger i Bagdad, og for det fjerde har store kontingenter af private militære enheder kontrakt med USA.

Siden starten på det nye år er mindst 1.600 tropper returneret og opererer nu fra fælles operationscentre i *Baghdad* og fra baser i Irakisk Kurdistan hovedstad *Erbil*.

Som en udvidelse, bekendtgjorde Det Hvide Hus for nylig, ville det anmode Kongressen om 5.6 milliarder dollars til at sende yderligere 1.500 rådgivere og andet personel til mindst to nye baser i Bagdad og Anbar provinsen.

Specialoperationer og andre styrker opererer yderligere fra lokationer, hvis placering endnu ikke er blevet givet fri. Mindst lige så vigtigt er det store kombinerede luftoperationscenter ved *Qatard, al Udeid Air Base*. Al-Udeid, som nu er vært for en 4,5 km lang landingsbane, store ammunitionslagre og omkring 9.000 tropper samt folk på kontrakt, der koordinerer store dele af de nye krige i Irak og Syrien.

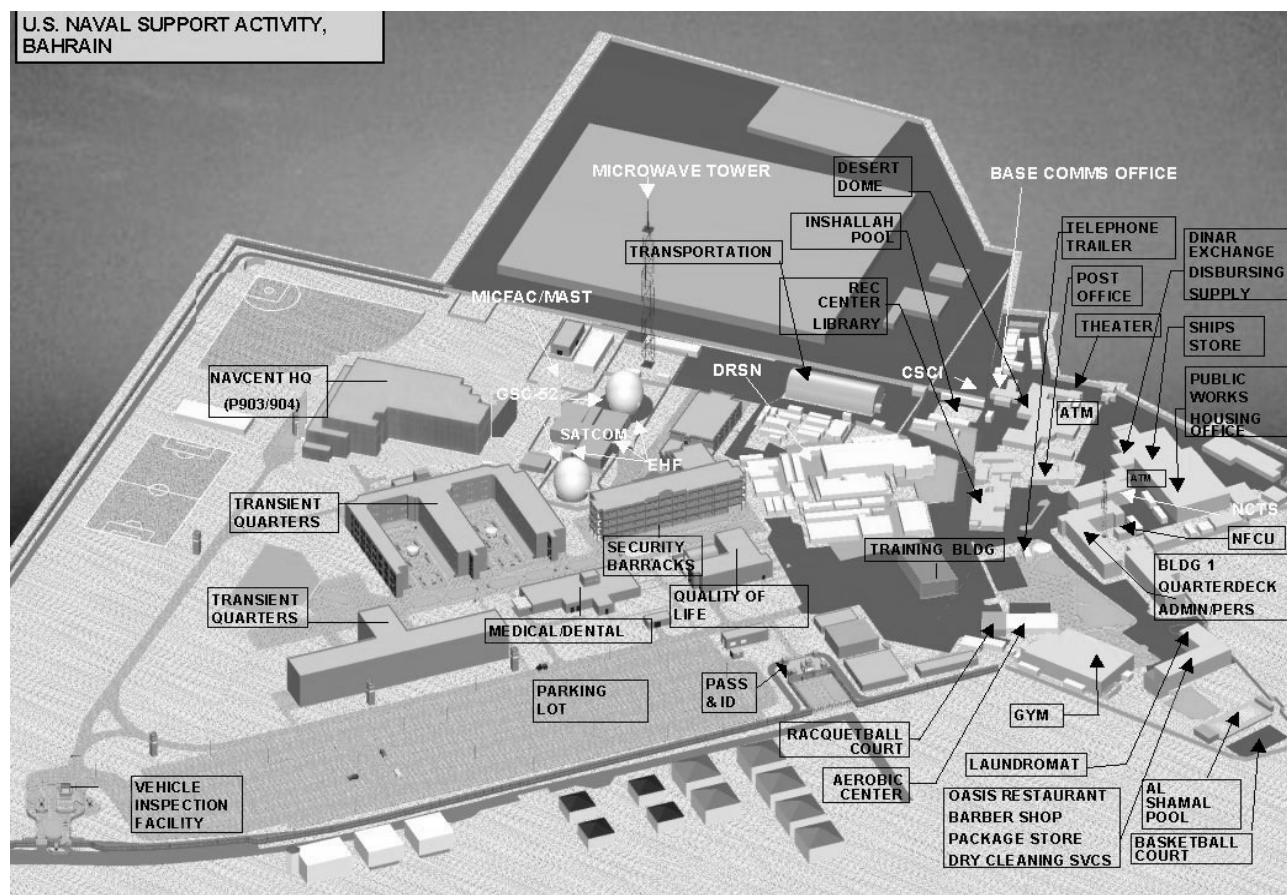
Kuwait har på tilsvarende måde været et vigtigt omdrejningspunkt for Washingtons operationer siden U.S. - tropper besatte landet i den første Golfkrig. Kuwait tjente som aktionscenter og logistisk center for landtropper i 2003-invasionen og besættelsen af Irak. Aktuelt vurderes det, at der stadig er

15.000 tropper i Kuwait. Og U.S. bomber efter sigende Islamisk Stat-positioner med hjælp af fly fra Kuwaits Ali Salem luftbase. Washington Post bekræftede d 9.11. 2014, at:

1. *Al – Dhafra* luftbasen i De Forenede Arabiske Emirater afsendte flere angrebsfly i denne nuværende bombekampagne end nogen anden base i regionen. Dette land er vært for omkring 3.500 tropper i al Dhafra alene og flådens mest travle oversøiske havn.
2. B-1, B-2, og B-52 langdistance bombefly, stationeret på *Diego Garcia*, var behjælpelig ved angreb derfra ved bombningen i både Golfkrigen og krigen i Afghanistan. Denne ø-base spiller ligeledes en rolle i den nye krig.
3. Nær den irakiske grænse opererer omkring 1.000 U.S. tropper og F-16 jagerfly fra mindst én base i Jordan.
4. Ifølge Pentagons sidste opgørelse har U.S. militæret 17 baser i *Tyrkiet*. Mens den tyrkiske regering imidlertid har lavet restriktioner på brugen af dem, bliver nogen af dem i det mindste brugt til at afsende overvågningsdroner over Syrien og Irak. Op mod syv baser i Oman er formodentlig også i brug.

Bahrain er nu hovedkvarteret for flådens samlede middelhavsoperationer, inklusive den femte flåde, der generelt set er tildelt opgaven at sikre den frie strøm af olie og andre ressourcer gennem den Persiske Golf og andre søveje. Der er altid en operationsklar hangarskibsflåde – en angrebsgruppe - i den Persiske Golf. Det er i realiteten en flydende base. Lige nu er U.S.S. Carl Vinson stationeret der - en betydningsfuld affyringsrampe for luftkampagnen mod Islamisk Stat. Andre flådefartøjer, som opererer i Golfen og det Røde Hav, har affyret krydsermissiler ind i Irak og Syrien.

Basen er en kolossal by med alle funktioner som hovedkvarter for flådens samlede middelhavsoperationer, inklusive den femte flåde,

der generelt set er tildelt opgaven at sikre den frie strøm af olie og andre ressourcer gennem den Persiske Golf og andre søveje.

Flåden har endda haft adgang til en ”flydende aktionsbase”, der tjener som en ”åkande”-base for helikoptere og patruljefly i området.

USS Carl- Vinson den flydende aktionsbase.

I Israel er der seks hemmelige U.S. baser, der kan bruges som fremskudte baser med våben og udstyr til hurtig anvendelse overalt i området. Der er også en ”de facto U.S. base” for flådens middelhavsflåde. Og der er mistanke om, at der ligeledes er to andre hemmelige steder i brug.

I Ægypten har U.S. tropper bibeholdt mindst to installationer og har siden 1992 taget mindst to andre baser i besiddelse på *Sinai halvøen*, som var en del af Camp David aftalerne om fredsbevaring.

Andre steder i regionen, f.eks. i *Pakistan*, har militæret etableret en samling af mindst fem drone baser;

De har udvidet en betydningsfuld base i *Djibouti* ved det strategiske flaskehalspunkt mellem Suez-kanalen og det Indiske Ocean;

militæret har yderligere skabt eller opnået en tiltvungen adgang til baser i *Ethiopien, Kenya og Seychellerne*;

og de har oprettet nye baser i *Bulgarien og Rumænien* i samarbejde med en af Clintons æraens baser i *Kosovo*, langs med den vestlige kant af *Sortehavet*, som er central for en række gasleverancer.

Selv i *Saudi Arabien* er der, til trods for den officielle tilbageskrækning, blevet et lille U.S. militær kontingent tilbage for at træne saudisk personel og holde baserne "varme" som potentiel backup for uventede storbrande i regionen, eller formodentlig i selve "kongeriget".

I de seneste år har militæret etableret seks dronebaser i landet, til trods for Washingtons nederlag i forbindelse med de tidligere risikable Saudi-baserede eventyr.

U.S. base tilstedeværelse og al-Qaeda rekruttering.

Den fortsatte U.S. tilstedeværelse i Saudi Arabien burde, til trods for at den er moderat, minde os om farerne ved at bibeholde baser i regionen.

Uden tvivl har U.S. tropper og baser i Mellemøsten været en "hovedkatalysator for anti-amerikanisme og radikaliserings" siden en selvmordsbombe dræbte 241 marinesoldater i Libanon i 1983. Andre angreb er foregået i Saudi Arabien i 1966, Yemen i 2000 mod U.S.S. Cole (selvmordsangreb på amerikansk missil destroyer - flådefartøj) og under krigene i Afghanistan og Irak.

Befæstningen af det muslimske hellige land var et meget vigtigt rekrutteringsværktøj for al – Qaeda og en del af Osama bin Ladens motivation for 9/11 angrebene.³

Research har påvist en stor sammenhæng mellem U.S. base tilstedeværelse og al-Qaeda rekruttering.

Autoritære regimer

Dele af den anti - amerikanske vrede stammer fra den støtte, U.S. baser giver til udemokratiske regimer. Få af landene i Mellemøsten er fuldt ud demokratiske, og nogle af dem hører til blandt verdens værste overtrædere af menneskerettigheder. Meget bemærkelsesværdig har USA's regering kun udvist lunken kritik mod Bahrains regering, når de med vold har slået ned på pro-demokratiske demonstranter med hjælp fra både Saudi Arabien og De Forenede Arabiske Emirater.

Foruden Bahrain er U.S. baser at finde i en række af, hvad The Economist Democracy Index kalder "autoritære regimer," inklusive Afghanistan, Bahrain, Djibouti, Ægypten, Etiopien, Jordan, Kuwait, Oman, Qatar, Saudi Arabien, Forenede Arabiske Emirater, og Yemen.⁴ At bibeholde baser i sådanne lande legitimerer autokratiske og repressive regimer og gør USA medskyldig i deres kriminelle handlinger. De underminerer seriøst bestræbelserne på at forbedre demokratiet og bedre forholdene for mennesker rundt omkring i verden.

Det at føre krige og gribe til interventioner medfører vrede, genererer modsætninger og anti-amerikanske angreb. En nylig FN-rapport tyder på, at Washingtons luftkampagner imod Islamisk Stat har fået udenlandske militante til at tilslutte sig Islamisk Stat i en skala uden fortilfælde.

Og det ser ud til, at den cyklus af krigsførelse, der startede helt tilbage i 1980, sandsynligvis vil fortsætte. Om dette udtaler den tidligere oberst og politiske videnskabsmand Andrew Bacevich, at "*Selvom om det vil lykkes USA og dets allierede styrker at få udmanøvreret den militante gruppe IS, så er der meget lidt grund til at forvente et positivt resultat i regionen.*"

³ Osama Bin Laden kaldte tilstedeværelsen af U.S. tropper "den største aggression påført muslimer siden profetens død.

⁴ The Economist Democracy Index, er udarbejdet af det anerkendte magasin, The Economist, som en vejledning for firmaer og lignede, når de skal etablere økonomisk samarbejde og forskellige former for handelssamarbejde med lande og firmaer rundt omkring i verden.

Ligesom Bin Laden og de afghanske mudjahidiner forvandlede sig til al-Qaeda og Taliban og de tidligere Baathister og al – Qaeda tilhængere i Irak forvandlede sig til Islamisk Stat, ”*så er der*,” som Bacevich siger, ”*altid en andet Islamisk Stat, der står og venter ude på sidelinjen*”.

Han tilføjer, at Carter doktrinen⁵ baseopbygning og dens tro på, at ”*den kompetente ressource, som tilførelsen af USA's militære magt er*” skulle kunne sikre olieforsyningerne og løse regionens problemer, var ”*fejlbehæftet fra starten*.” I stedet for at yde sikkerhed har infrastrukturen i Mellemøsten gjort det nemmere at gå i krig hjemmefra. Det har muliggjort - at vælge krigen og en interventionistisk udenrigspolitik, der har resulteret i gentagne katastrofer for regionen, USA og verden.

Alene siden 2001, har U.S - ledede krige i Afghanistan, Pakistan, Irak og Yemen - lavt sat - været skyld i hundrede tusinder af døde, og muligvis en million døde i Irak alene.

Den triste ironi er, at ethvert legitimt ønske om at bibeholde adgangen til den frie strøm af Mellemøstens olie til den globale økonomi kunne opretholdes gennem langt mindre dyre og dræbende metoder. Opretholdelse af snesevis af baser, som koster billioner af dollars hvert år, er unødvendig for at beskytte olieforsyningen og sikre regional fred – specielt i en tid, hvor USA kun får ti procent

af nettoforbruget af olie og naturgas fra regionen. Oven i den direkte skade, som de militære udgifter har været skyld i, så har det ført penge og opmærksomhed væk fra de alternative energikilder, som kunne sætte USA og verden fri af afhængighed af Mellemøstens olie og den cyklus af krig, som USA's militære baser har givet næring.

David Vine vurderer, at Pentagon og State Department i det sidste halve år har banet vejen for salg af våben til Tyrkiet, Saudi Arabien, Libanon, Forenede Arabiske Emirater, Ægypten, Kuwait, Irak, Jordan Bahrain og Qatar, som løber op i et billion beløb. De har bl.a. solgt missiler af forskellig art, helikoptere, affyringsramper til artilleri raketsystemer og mine-beskyttede køretøjer.

Fly på basen Diego Garcia (foto fra wikileaks)

B-1, B-2, og B-52 langdistance bombefly, stationeret på Diego Garcia, var behjælpelig ved angreb derfra ved bombningen i både Golfkrigen og krigen i Afghanistan. Denne ø-base spiller igen en aktiv en rolle i den nye krig.

⁵ I januar 1980 proklamerede præsident Jimmy Carter en skæbnesvanger transformation af USA's politik. Denne ville blive kendt som Carter Doktrinen. I hans State of The Union tale advarede han mod et potentielt tab af en region ”indeholdende mere end to tredjedele af verdens eksporterbare olie.” og ”nu truet af sovjetiske tropper” i Afghanistan, som nu udgjorde ”en graverende trussel mod den frie bevægelse af Mellemøstens olie.”

Carter advarede mod ”at et forsøg på, fra en udefrakommende magt, at overtage kontrollen med den Persiske Golf, ville blive betragtet som et angreb på Amerikas Forenede Staters vitale interesser.” Og han tilføjede spidst ”sådan et forsøg ville blive afvist med alle nødvendige midler, inklusive militær magtanvendelse.”

Med disse ord igangsatte Carter en af de største basekonstruktions bestræbelser i historien.

Renditions CIAflyvninger og tortur.

USA var flere år før angrebet på World Trade Center i 2001 involveret i kampen mod yderliggående islamisk terrorisme. Et af USA's våben var kidnapninger, tortur og forsvindinger.

Renditions

Under CIA's ledelse blev der opbygget et system af hemmelige fængsler rundt om i verden, deriblandt Europa. Kidnappede personer blev fragtet rundt via hemmelig-holdte CIA-flyvninger. Nogle af fangerne blev udleveret til regeringer, der anvendte tortur og lod folk forsvinde ved hemmelige henrettelser.

Disse specialoverleveringer går under betegnelsen "renditions". Den samlede betegnelse for CIA programmet er "rendition, detention and interrogation" (overførsel, fængsling og afhøring). Flere landes lufterum blev i perioder krænket, og nogle af deres borgere bortført. Flere regeringer og Europa Parlamentet har iværksat undersøgelser af hændelserne.

Danmarks eventuelle deltagelse

I Danmark var der et krav fra Enhedslisten om undersøgelse af Danmarks eventuelle deltagelse eller viden om disse "Renditions".

I 2006 forespurgte Rune Lund fra 9

Enhedslistens folketingsgruppe Udenrigsminister Per Stig Møller om følgende:

Vil udenrigsministeren redegøre for regeringens holdning til de hovedanbefalinger, der fremgår af menneskerettighedsorganisationen Amnesty International's rapport.

De følgende ni spørgsmål var fremkommet på baggrund af afsløringer i Washington Post og Human Rights Watch i 2005 om CIA's hemmelige fangetransporter, satte gang i den offentlige debat.

Hovedanbefalingerne, som udenrigsministeren blev bedt om at forholde sig til, var:

1. Utvetydigt offentligt at erklære, at renditions og rendition-flyvninger ikke er tilladt i Danmark og at indføre effektive forholdsregler mod det.
2. Ved mistanke om indblanding i en rendition-sag skal den danske regering iværksætte en uafhængig undersøgelse - med adgang til at undersøge statslige agents og politiets involvering. Resultaterne af undersøgelsen skal offentliggøres.
3. Den danske regering skal sikre, at ingen er hemmeligt eller på anden måde vilkårligt tilbageholdt i Danmark, og den skal sikre uafhængig adgang til tilbageholdte.
4. Den danske regering skal samarbejde fuldstændigt med internationale og regionale undersøgere af renditions, herunder give adgang til relevant information og relevante personer. Desuden skal regeringen tage skridt til at sikre, at USA leverer fuldstændig og sandfærdig information om CIA-flyvningerne i Europarådets medlemslande.
5. Den danske regering skal sikre ansvarlige sikkerhedstjenester, hvor gensidig assistance er forbudt, hvis der risiko for, at det kan føre til ulovlig tilbageholdelse, tortur, forsvinding, uretfærdige retssager eller eksekvering af dødsdom.
6. Danmark skal ubetinget håndhæve forbuddet mod tvungen tilbagevenden eller udlevering til lande eller steder, hvor der er grund til at tro, at vedkommende risikerer alvorlige krænkelse, som nævnt under pkt. 4, herunder forbud mod »diplomatiske garantier« og lignende bilaterale arrangementer, når der er disse risici.
7. Danmark skal retsforfølge mistænkte, der har været involveret i, har hjulpet til eller har understøttet sådanne handlinger.
8. Den danske regering skal tilvejebringe oplysninger om, hvor og hvad der er sket med alle ofre for hemmelige tilbageholdelser og renditions og informere familierne.
9. Danmark skal være med til at sikre, at alle ofre får hurtig og passende erstatning fra de ansvarlige stater.

Demos Nyhedsbrev skrev i **2006** om de hemmelige transporter og torturpraksis. Vi gennemgik, hvordan CIA og amerikanske regeringsmedlemmers udmeldinger til offentligheden var præget af forsøg på at reducere torturmetoder som waterboarding til ”professionel forhørsteknik” og ”innovative forhørsmetoder”.

Og vi gennemgik, hvordan bortførte fanger forsvandt enten gemt af vejen på Guantanamo eller slet og ret henrettet i hemmelige CIA-fængsler rundt omkring i verden. Blandt de forsvundne var dansk-egypteren Abu Thalal og imamen Abu Omar fra Italien.

Demos Nyhedsbrev fra 2006 sammenfattede et billede af, hvilke metoder USA brugte i kampen mod terror, men det efterlod også en række ubesvarede spørgsmål, der forblev ubesvarede, fordi der ikke fra officielt hold i Danmark blev givet nogen indrømmelser. Nedenfor meget slående illustreret ved det svar Rune Lund fik **5 dage efter**.

FOLKETINGET

Den 19. juni 2006

Spørgsmål nr. S 5638

SPØRGSMÅL til skriftlig besvarelse

Til udenrigsministeren den 19. juni 2006. afs:

Rune Lund (EL):

”Vil udenrigsministeren redegøre for regeringens holdning til de hoved-anbefalinger, der fremgår af menneskerettighedsorganisationen Amnesty Internationals rapport ”Partners in crime: Europe's role in US renditions”, udgivet 14. juni 2006?” (Spm.nr. S 5638).

Svar:

Efter regeringens opfattelse er de nødvendige kontrol- og retsforfølgningsmekanismer allerede til stede i Danmark på de områder, som nævnes i Amnesty Internationals rapport.

Benægtelsen fra Fogh Rasmussen-regeringen og dens støtteparti stod på i en årrække. Der var som sædvanligt *”ikke noget at komme efter”*.

Og i **oktober 2007** blev det endelig bekræftet af tidligere CIA-folk, at dansk-

ægypteren Abu Talal var blevet bortført i 1995 fra Kroatien af CIA og udleveret til Egypten. Her forsvandt han, formodentlig henrettet for sin andel af mordet på præsident Anwar Sadat i 1981. Abu Talal var, ifølge tidligere chef i CIA Michael Scheurer, den første fange i fangeprogrammet. Scheurer var med til at udvikle fangeprogrammet i 1995 under præsident Clinton. Abu Talal havde fået politisk asyl i Danmark, og Danmark havde afvist forlangender om udlevering til Egypten. Både USA og Egypten anså Talal som ”en farlig terrorist”. Scheurer og andre tidligere chefer i den amerikanske central-administration udtalte, at de ikke kunne forestille sig, at PET ikke var blevet orienteret om tilfangetagelsen af Abu Talal. Ifølge dem skulle danske myndigheder have kendt til det hemmelige fangeprogram siden 1995. Samme afvisning af, at Danmark ikke var informeret og at Danmark ikke kunne påkalde sig *uvidenhed* fremkom allerede i **marts 2007** hvor daværende øverste chef for CIA Michael Hayden talte til EU-landenes ambassadører i Washington.

Han sagde, at Danmark og andre europæiske efterretningstjenester de sidste 5 år havde arbejdet tæt sammen med CIA om at afhøre fangerne. Her havde han oplyst, at CIA havde givet ”tusindvis af rå efterretningsrapporter fra CIA-tilbageholdte” til efterretnings-tjenesterne i EU-landene, og at CIA havde skaffet ”hundredevis” af svar på de spørgsmål, efterretningstjenesterne i EU havde stillet til de tilbageholdte. (Pol.20.10.2007).

Offentliggørelsen heraf i **slutningen af oktober 2007** førte til fornyede krav om en dansk undersøgelse af CIA-flyvningerne og fangeprogrammerne. PET ønskede ikke at forklare sig. Og udenrigsminister Per Stig Møller, der i september 2007 havde underskrevet konventionen til beskyttelse mod tvungne forsvindinger, understregede, at han ikke var blevet forelagt oplysninger om, at *”der skulle være foregået ulovligheder på dansk territorium”*.

Allerede i **2005** havde Europarådet og Europaparlamentet besluttet, at der skulle nedsættes særlige undersøgelsesudvalg til at afdække CIAs hemmelige bortførelser. Undersøgelserne var, som det fremgår, færdige i 2007 og fandt det bevist:

- at CIA, uden retskendelse, havde bortført personer på europæisk grund,
- og sendt dem til hemmelige fængsler, hvor de blev udsat for tortur.

Allerede i 2006 havde Canada givet en erstatning på 10,5 millioner til en canadisk statsborger, Maher Arara. Arara var blevet stoppet af CIA under en mellemlanding i New York, og transporteret til afhøring og tortur i Jordan og Syrien. 374 dage skulle der gå, før han blev løsladt og kunne vende hjem til sin familie i Canada. På trods af den - på daværende tidspunkt allerede omfattende - dokumentation af CIA's overtrædelse af international og national ret, fastholdt den danske regering sit standpunkt.

"CIA's danske forbindelse" - dokumentation eller indicier.

I begyndelsen af **2008** begyndte skandalen for alvor at rulle. 30. januar 2008 viste DR udsendelsen "CIA's danske forbindelse", der kunne dokumentere, at USA havde benyttet dansk lufterum i deres fangetransportprogram. Ud af de 35 flynumre, der i Europaparlamentet og Europarådets undersøgelser var mistænkt for at være en del af CIA's hemmelige fangeprogram, var en tredjedel af flyene landet på Grønland. Det var tilsyneladende private selskaber som Premier Executive Transport og Steven Express Leasing, der fløj, men som det blev dokumenteret i den omtalte video, var det i virkeligheden dæksnavne for CIA fly. Ruter for flyvninger gik til/fra USA med optankninger på Grønland og videre til/fra Egypten, Jordan, Rumænien, Uzbekistan, Azerbaidjan og Afghanistan. Lande, der i Europarådet og Europakommisionens undersøgelse, var centrale for afhøringer, tortur og drab.

Flyvninger til/fra USA gik fra den lille lufthavn Johnston County Airport, ligesom der var landninger i Camp Peary, en CIA træningsbase, som kun CIA fly har adgang til. På trods af at dokumentationen kun kunne sandsynliggøre,

men ikke bevise, at der var fanger med på flyene, så kan det konkluderes, at dansk lufterum var blevet krænkert.

Afkørsel til Camp Peary

Allerede samme aften, som dokumentaren blev bragt, var Per Stig Møller i TV-avisen, hvor han udtalte:

'Nu ligger der nogle indicier, som jeg ikke har set før. I viser med indicier, at amerikanerne har brugt privatfly som statsfly. Det er klart, at det er uacceptabelt, og det må vi tale med amerikanerne om.'

'Hverken det grønlandske eller danske lufterum må anvendes i strid med konventionerne'.

Per Stig Møllers reference til forskellen på privatfly og statsfly skal ses i forhold til anmeldelsesprocedurer ved flyvninger. Privatfly skal ikke anmelde last til lufthavnsmyndighederne, hvor statsfly er forpligtet til at anmelde last. Om statsfly lander eller blot overflyver et lands lufterum er i juridisk forstand det samme. En nation har suverænitet over sit lufterum.

TV filmen gav endelig anledning til overvejelser om en dansk undersøgelse. Dokumentation af anvendelsen af Grønlands luftrum, hvor Narsasuaq ofte blev benyttet til amerikanske landinger betød, at Hjemmestyret skulle høres, da det henhører under udenrigspolitiske spørgsmål. Og da Grønland er en del af det danske rigsfællesskab, falder endelige beslutninger omkring disse spørgsmål ind under udenrigsministeriet. Så sagen lå igen på udenrigsministerens bord.

Regeringen besluttede herefter at nedsætte en tværministeriel arbejdsgruppe, men regeringen og Dansk Folkeparti afviste at lave en uvildig undersøgelse af anklagerne mod CIA.

Arbejdsgruppen som bestod af 48 embedsmænd, fremlagde en rapport, der bl.a. konkluderede, at den hverken var i stand til at be- eller afkræfte, at renditions ekstraordinære overflyvninger havde befundet sig i dansk (eller grønlandsk eller færøsk) luftrum. Den hurtigt arbejdende gruppe fandt bemærkelsesværdigt nok, ikke beviser på CIA's fangefly. Men af redegørelsen fremgår et løfte, fra USA's udenrigsminister, Condoleezza Rice der lovede flg: USA lader ikke CIA-fly overflyve dansk luftrum uden at orientere den danske regering.

Om den danske regering blev oplyst om hver enkelt konkrete overflyvning eller havde givet USA carte blanche til at benytte luftrummet efter behov står hen det uvisse. Men som Amnesty International skriver⁶, kunne CIA ikke have gjort dette uden støtte, stiltiende accept eller medvirken fra andre regeringer. *Nogle europæiske regeringer tillod USA at bruge deres luftrum og lufthavne; andre var vært for hemmelige CIA fængsler.*

Regeringens dobbeltspil i 2008

Undersøgelsens resultater må siges at være forventelige. Om Condoleezza Rices løfte var i virkeligheden en bekræftelse af allerede

indgåede aftaler med den danske **12** regering. Noget kunne tyde på dobbeltspil. Fortrolige referater blev offentliggjort på hjemmesiden WikiLeaks i januar 2011. Referaterne afslørede, at den daværende Statsminister Anders Fogh Rasmussen, i 2008 lod sin nærmeste udenrigspolitiske rådgiver, Thomas Arenkiel, kontakte den amerikanske ambassade i dybeste hemmelighed. Han ville forsikre dem om, at selv om regeringen nu agtede at indlede en undersøgelse af de hemmelige CIA-flyvninger, så ville regeringen i virkeligheden gerne have sagen til at forsvinde så hurtigt og stilfærdigt som muligt. Og amerikanerne blev ifølge referaterne tilbudt at få indflydelse på de spørgsmål, som den danske regering ville stille.

Disse referater antydede, at udenrigsministeriets embedsmænd eller udenrigsministeren selv spillede dobbeltspil. Korrespondancer mellem Danmark og USA, blotlagde øjensynlig en sammensværgelse, der havde til formål at underminere arbejdsgruppens konklusioner.

De nye oplysninger fik oppositionen til at kræve en mere uvildig undersøgelse. Villy Søvndal lovede, at en kommissionsundersøgelse af den danske regerings mulige dobbeltrolle i sagen ville blive indledt. Per Stig Møller svarede igen, at han ønskede Søvndals påstande om den danske regerings rolle i forbindelse med undersøgelsen i oktober 2008 undersøgt ved en kommissionsundersøgelse.

2011 – 2012, en fornyet undersøgelse

Villy Søvndal satte den nye og uafhængige undersøgelse i gang. Undersøgelsen skulle forestås af Det danske Institut for Internationale Studier. Kommissoriet for denne undersøgelse blev udsat for kritik på grund af begrænsningen af undersøgelsen. DIIS fik til opgave at undersøge de påståede rendition-flyvninger over Grønland og til at foretage undersøgelsen på baggrund af en gennemgang af de dokumenter, der var blevet

⁶ Unlock the truth in Europe/Amnesty international 2012

fremskaffet i løbet af udvalgsarbejdet i 2008. *Der var med andre ord intet nyt under solen.* DIIS udsendte deres nye rapport d.29.maj 2012.

Den 65 sider lange redegørelse, blev udsat for omfattende kritik fra Amnesty International og Rehabiliteringscenter for Torturofre og som krævede at regeringen skulle lukke det juridiske hul, som fortsat kunne tillade USA at anvende dansk luftrum til fangetransporter. De efterlyste, at regeringen ratificerede konventionen om tvungne forsvindinger. Den konvention, som Per Stig Møller allerede 25. september 2007 havde sat sin underskrift på. Også Enhedslisten kritiserede rapporten, og ville fortsat følge sagen.

DIIS' mente, at rapportens konklusioner var klare, og at konklusionerne i den tværministerielle undersøgelse fra 2008 grundlæggende var korrekte. Undersøgelse hverken be- eller afkræftede- at de ekstraordinære overflyvninger havde befundet sig i dansk (eller grønlandsk eller færøsk) luftrum.

Og det ⁷fremgår da også af en rapport fra 2012, at regeringen i 2011 havde afgivet svar til den midlertidige komite fra det Europæiske Parlament. Komiteen var nedsat for at undersøge den påståede benyttelse af europæisk territorium som led i CIAs fange-program.

Den danske regerings svar var da, at der havde været mere end 100 flyvninger gennem dansk luftrum, 45 landinger i danske lufthavne af amerikanske fly⁸. Det er alle fly, der var mistænkt for at være involveret i rendition programmet.

⁷ Amnesty Internationals årsrapport om Danmark i 2012

⁸ <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=483e278650>

Polen dømmes 2014

I juli 2014 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strassbourg dom i den første retssag om fangetransporter. Den polske stat havde givet plads for CIA til at drive et hemmeligt torturfængsel. Polen blev dømt, og Polen blev pålagt en erstatning⁹.

Den konkrete sag omhandler en fange ved navn Abu Zubaydah. Hans fortælling er gengivet i en dom, der som nævnt blev afsagt af Den Europæiske Menneskerettigheds domstol i Strassbourg den 24. juli 2014. Domstolen kalder behandlingen af Abu Zubaydah for tortur og dømte Polen for at have medvirket til at gøre det muligt for den amerikanske efterretningstjeneste CIA at drive et hemmeligt torturfængsel i Polen. Abu Zubaydah sidder stadig fængslet i isolation. Hans fortælling fra 2007 til en Røde Kors medarbejder er indgået i afdækningen af sagen. Men hans krav om selv at blive afhørt blev ham nægtet.

Dommen giver for første gang et officielt samlet billede af, hvor langt USA i et konkret tilfælde var parat til at gå i kampen mod terror efter angrebene mod New York og Washington 11. september 2001.

Afgørelsen fra Strassbourg er ikke en dom over USA - det har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ingen beføjelser til. Polen har efterfølgende protesteret mod dommen og det krav om erstatning, der kom til at påhvile den polske stat.

Undersøgelser af CIA i USA

Men blot en uge efter at dommen var faldet, leverede præsident Barack Obama den første officielle amerikanske indrømmelse af, at USA brugte torturmetoder i kampen mod terror: »Umiddelbart efter 11. september gjorde vi nogle ting, som var forkerte. Vi gjorde en masse ting, som var rigtige. Men ... vi torturerede nogle mennesker. Vi gjorde ting, som strider mod vores værdier«, sagde Obama under en pressebriefing i Det Hvide

⁹ Polen har anket afgørelsen i efteråret 2014.

Hus. Præsidenten havde ikke kun dommen fra Strassbourg at tænke på, da han sagde det, men også en undersøgelse fra det amerikanske Senat, som foreløbig har været undervejs i adskillige år, og som på over 6.300 sider beskriver CIA's hemmelige fangeprogram. Dianne Feinstein, formand for Senatets efterretningsudvalg, som står bag undersøgelsen, kalder undersøgelsen »chokerende«. »Rapporten udstiller en brutalitet, som står i voldsom kontrast til vores værdier som nation. Den fortæller om en plet på vores historie, som aldrig må få lov at gentage sig«.

Præsident Obama i selskab med Dianne Feinstein og Michelle Obama.

Spørgsmålet er, for Feinstein, hvornår rapportens mange akter kan deklassificeres, så der kan træffes afgørelse i sagen. Hun bekymrer sig om, hvorvidt USA har en stat i staten, der forhindrer det tilsyn, som er nødvendigt med efterretnings- og sikkerhedstjenesterne.

Citat fra marts 2014 fra

Dianne Feinstein appel om deklassificering af dokumenterne

'I have grave concerns that the CIA's search may well have violated the separation of powers principles embodied in the United States Constitution,' Feinstein said.

Mr. President, I felt that I needed to come to the floor today, to correct the public record and to give the American people the facts about what the dedicated committee staff have been working so hard for the last several years as part of the committee's investigation.

I also want to reiterate to my colleagues my desire to have all updates to the committee report completed this month and approved for declassification. We're not going to stop. I intend to move to have the findings, conclusions and the executive summary of the report sent to the president for declassification and release to the American people. The White House has indicated publicly and to me personally that it supports declassification and release.

If the Senate can declassify this report, we will be able to ensure that an un-American, brutal program of detention and interrogation will never again be considered or permitted.

But Mr. President, the recent actions that I have just laid out make this a defining moment for the oversight of our Intelligence Community. How Congress responds and how this is resolved will show whether the Intelligence Committee can be effective in monitoring and investigating our nation's intelligence activities, or whether our work can be thwarted by those we oversee.

I believe it is critical that the committee and the Senate reaffirm our oversight role and our independence under the Constitution of the United States."

<http://time.com/19995/dianne-feinstein-john-brennan-cia-senate-spying/>

Danmark – en del af et større system

I 2013 udgav *the Open Society foundation* fra USA en udførlig rapport *Globalizing torture*¹⁰, hvor det fremgår at mindst 54 lande har hjulpet CIA med at tilbageholde 136 mennesker uretmæssigt. Disse tal er mere eller mindre sammenfaldende med tal fra andre rapporter.

Hvorvidt de sidste 10 års forespørgsler og undersøgelser vil få betydning for de mennesker, der har været udsat for renditions-programmerne står hen i det uvisse.

Og hvor mange af dem, der har været udsat for fangeprogrammet, der vil få held med at stille nogen myndigheder til ansvar, forbliver også delvist ubesvaret.

De pågældende lande har været involveret med alt fra at huse CIA fængsler på deres territorier, tilbageholde, afhøre, torturere og mishandle enkeltpersoner; eller ved at assistere ved tilfangetagelser og transport af tilbageholdte og ikke mindst ved at tillade brug af hjemligt luftrum og lufthavne.

De 54 regeringer spænder over 5 kontinenter, Afrika, Asien, Australien, Europa og Nordamerika. Og den danske regering er iblandt, ligesom regeringer i vore nærmeste nabolande, Tyskland og Sverige. Stik mod den tidligere nævnte *konventionen om fangers forsvinden*. Og om den konvention ville betyde ændringer i dansk ret er der stadig ikke 7 år efter udenrigsministerens underskrift ikke taget stilling til. Efteråret 2014 har Nikolaj Villumsen fra Enhedslisten og de konservatives Per Stig Møller, som nu er i opposition sagt, at de vil rejse sagen politisk: "Det er en dybt pinlig situation for Danmark, at vi er på trods af gentagne opfordringer fra udlandet endnu ikke har ratificeret konventionen. Dobbeltspejlet fortsætter. Således som sagen fremstår, så har Danmark ikke kun accepteret, men også aktivt deltaget ved at understøtte og opretholde en "stat i staten". En "stat" der er USA's mest magtfulde organisation – CIA.

Men mange menneskerettighedsfor- 15
kæmpere og journalister vil fortsat "grave" i sagen for at opnå større viden, så de involverede politikere til ansvar.

I 2013 har den engelske avis *the Guardian*¹¹ offentliggjort en flyoversigt, hvor også Danmarks deltagelse indgår. Den dækker alle de transporter, hvor der har været mistanke om, at flyet medbragte fanger eller på anden vis deltog i de hemmelige transporter, efter CIA's ønske. Oversigten viser, at danske lufthavne har lagt landingsbaner til i mindst 51 tilfælde i perioden fra 2001- 2007.

2001 Karup 5/10 (fra Polen til Karup), Karup 24/10, Aalborg 26/10, Aalborg 7/12, Aalborg 5/12

2002 Karup 9/2, Kastrup 13/2 (til Syracuse, Hancock USA), Karup 30/8, Aalborg 9/10,

2003 Kastrup 22/5, Kastrup 23/5, Kastrup 15/6 til og fra same dag, Aalborg 22/6, Karup 10/10, Karup 10/11

2004 Aalborg 18/5, Kastrup 18/5, Kastrup 19/6, Aalborg 22/6, Aalborg 25/6 (Hopsten Air Base Tyskland),

Kastrup 28/6, Kastrup 29/6, Kastrup 4/9, Kastrup 5/9 (til Kabul), Billund 11/12,

2005 Værløse 28/1, Billund 6/2, Billund 17/2, Kastrup 19/2, Kastrup 7/3, Kastrup 8/3, Aalborg 7/4, Billund 8/4, Billund 19/4, Aalborg 29/4, Kastrup 18/5,

2006 Kastrup 23/2, Aalborg 10/3, Aalborg 31/3, Århus 1/5, Århus 4/5, 19/5 Aalborg (fra Polen), Kastrup 30/6 Kastrup 25/4, Aalborg 24/7, Aalborg 28/7, Aalborg 4/9 (Bukarest)

2007 Billund 2/9 + 5/9 (Bangor, USA), Karup 21/12 (Bangor, USA),

Hemmelige overflyvninger og landinger på dansk territorium, har været en del af et større system, der har overtrådt national som international lovgivning. Grønland har, på grund af optimale muligheder for tankning af benzin på mindre fly ved flyvninger til og fra USA, spillet en stor rolle.

¹⁰ Globalizing torture CIA secret detention and extraordinary rendition. Red. Amrit Singh. Open Society Foundations.2013

11

<http://www.theguardian.com/news/datablog/interactive/2013/may/22/rendition-flights-cia-mapped>

Valsen på CIAs glatte gulve.

Danmark i krig

Hvor længe vil danskerne finde sig i at være en del af en permanent krig, styret af USA, hvor de lokale befolkninger oplever indsatsen som en forbrydelse for nogle og en løsning for enkelte. Som en kortsigtet løsning, der ikke indebærer en holdbar fremtid.

At det kurdiske folk umiddelbart er blevet hjulpet af aktionen i Kobane er en realitet, men det er ikke hensynet til kurderne, der har styret hverken USA's militære politik eller den danske regerings. NATO-medlemmet Tyrkiet har også spillet en yderst tvivlsom rolle i støtten til kurderne i Kobane.

Det er den danske venstrefløj, der har kæmpet for, at der blev taget hensyn til og tænkt på det kurdiske folks overlevelse.

Kurdernes umiddelbare positive situation er en af de 'enkelte' løsninger, og godt for det. I USA's forsvarsministerium drøfter man aktuelt flg. tre sikkerhedspolitiske mål:

- At støtte og hjælpe på den humanitære situation og hjælpe de venligtsindede 'nære' lande med at løse flygtningeproblemet.
- At forebygge og hindre en iransk sejr i Syrien, som ville være et stort nederlag for de amerikanske interesser.
- At bekæmpe IS ved et ødelæggende slag.

Er vi i Danmark på det rene med, at den aktuelle strategi, der drøftes i USA er, hvorledes denne krig mod IS, kan synkroniseres med den underliggende konflikt med det iranske styre og det efterfølgende opgør med den syriske præsident Assad.

En krig uden ende.

Hvornår tager USA og deres allierede mod til at se sig selv i spejlet og tage et opgør med rollen som verdens politimænd. Og medvirker til, at de kræfter, som fortsat skal leve i Syrien og Irak, og dem, der skal opbygge landet igen, får mulighed for komme til et forhandlingsbord. Den løsning kunne komme på kollisionskurs med punkt 2, hvor Iran er det centrale problem set fra USA's side.

Vi kunne begynde med, at Danmark sagde nej tak til yderligere deltagelse. Vi kunne opbygge en Nordisk alliance og forlade NATO.

NATO basen på Carcia Diego

Det er lykkedes NATO med sine partnerskabsaftaler at skabe adgang overalt i verden til baseaktiviteter, transport og kommunikation, hvor behovet måtte opstå.

NATO er blevet til et amerikansk redskab med det formål – på alliansens vegne - at bevare en handlefrihed, hvor de militære kræfter kan bruges som landet vil - overalt.

Korsridderen Lars Hedegaard

Lars Hedegaard har med jævne mellemrum positioneret sig i den offentlige debat. I de seneste år har han skabt

overskrifter i forbindelse med attentatforsøget mod ham, udstillingen af svenske racismedømte Dan Parks racistiske billeder i København og senest ved at proklamere, at han stiller op som løsgænger til Folketinget.

Hans plan om selv at bruge Folketingets talerstol som platform for de antimuslimske budskaber må ses som udtryk for hans særlige selvforståelse og hans manglende tillid til Dansk Folkepartis evne og vilje, efter at Tidehvervs-prædikanterne har trukket sig tilbage fra parlamentet. Opstillingen kan ses som en kulmination på hans placering i det antimuslimske univers.

I hans politiske stunt vil han ses som budbringeren, der skal redde Danmark fra undergang.

Danmark skal reddes fra Islam.

Lars Hedegaards valgprogram har ét omdrejningspunkt: Danmark og den vestlige civilisation skal reddes fra "Islams totalitære ideologi". For at beskytte Danmark skal der indføres et indvandringsstop for mennesker, der ikke vil lade sig integrere. For Hedegaard er det muslimer over en bred kam. For at undgå "selvmord" skal internationale konventioner, som underminerer dansk selvbestemmelse, opsiges eller omfortolkes. Danmark skal melde sig ud af EU, fordi unionen indskrænker ytringsfriheden ved at gøre det strafbart at "forsvare den nationale selvstændighed og de europæiske befolkningers første ret til deres eget land". Hele valgprogrammet er gennemsyret af en antimuslimsk og kristen grundholdning, som har kendetegnet Lars Hedegaards politiske vrede og ironiske distancering til magthavere de sidste 20 år.

En antimuslimsk løbebane 18

Lars Hedegaard begyndte sit politiske virke meget tidligt i SUF – Socialistisk Ungdoms Forum - i starten af 60'erne og fortsatte efter en del kampe mellem "maoister" og "trotskister" ind hos trotskisterne i 4. Internationale. Her optrådte han efter eget udsagn under navnet Knud Jensen.

Til Jyllands Posten siger Lars Hedegaard om anvendelsen af det falske navn og formodningen om, at han var politiagent: "Det er fuldkommen absurd, og jeg må bare spørge, hvor er så alle de penge, jeg skulle have tjent på den sidebeskæftigelse, hvis det var sandt?". Men han bekræfter, at en lokal CIA-mand på den amerikanske ambassade i 1970 forsøgte at hverve ham som meddeler, og at han brugte det falske navn under sin tid hos trotskisterne. (Jyllands Posten, 26.10. 2014).

Mellem 1975 og 1980 opholdt Hedegaard sig i Los Angeles. Han arbejdede som redaktør på¹² Sage Publications in Beverly Hills, California. I USA mødte han "gamle trotskister", som "har brugt hele livet på en kamp, som oprindeligt var meget ærlig og værdig". (...) Men så ophobedes der fakta, som modsiger éns ideologi" (Pol. 8.11. 2014). Det er ikke utænkeligt, at Hedegaard har haft kontakt med trotskister, som historisk har taget ekstremt højreorienterede ideer til sig og samarbejdet med den yderste højrefløj i USA. Efter sin tilbagevenden til Danmark i 1980 handlede hans politiske ideer og virke om at "Jorden inden for få år risikerede at gå under på grund af det enorme atomvåbenkapløb mellem USA og Sovjetunionen". Hedegaard blev dengang af sine danske politiske samarbejdspartnere opfattet som tilhørende en "dommedagssekt". De mener, at det ikke var utænkeligt, at han i USA er kommet i kontakt med nogle trotskistiske grupperinger, som historisk har taget ekstremt højreorienterede ideer til sig og samarbejdet med den yderste højrefløj i USA (Jyllands Posten, 26.10. 2014).

¹² Sage Publications er et uafhængigt stort forlagshus, der blev grundlagt i 1965 i New York af Sara Miller McCune. Sara Miller fungerede som leder fra 1965 til 1985. Virksomheden flyttede til Beverly Hills, hvor Hedegaard slog sig ned. I dag det et af de største internationale forlag, der udgiver forskningsresultater.

I slutningen af 1990'erne fandt Hedegaard sit nye politiske ståsted: (Jeg) ”valgte at gå i eksil og begyndte i stedet at studere islam og fandt i slutningen af 1990'erne ud af, at det var her, den nye kamp lå”. (Jyllands Posten, 26.10. 2014). Lars Hedegaard blev i 2003 færdig med sin bog om Islams kolonisering af Vesten, 'I krigens Hus', og ønskede øjensynligt optagelse i Dansk PEN. Men her fik han afslag.

Giordano Bruno Selskabet

Den 20. oktober 2003 besluttede bestyrelsen i dansk PEN, at den ikke kunne godkende Lars Hedegaard som medlem på grund af opfattelsen af, at han skrev hadefulde budskaber om religion og racer.¹³ Hans ansøgning blev ikke 'prøvet' ved den planlagte generalforsamling i PEN. Lars Hedegaard trak sin ansøgning.

Kort tid efter fik offentligheden for første gang kendskab til det islamkritiske Giordano Bruno Selskab (GBS), som Lars Hedegaard var medstifter af sammen med bl.a. Søren Krarup. Selskabet lå i lige forlængelse af Søren Krarups Tidehvervsbevægelse fra 1980'erne, som organiserede modstanden mod indvandrere- og flygtningepolitikken, og Den Danske Forening, som var blevet stiftet i 1987, og som videreførte dens fremmedfjendske kurs.

GBS blev efter stifternes mening skabt for at råde bod på en manglende islamkritik. Indtil da havde først Mogens Glistrup og senere Den Danske Forening stået for islamkritikken. Stifterne havde øje for, at det var nødvendigt at få gang i en mindre plat og mere akademisk debat, hvor en mere veldokumenteret islamkritik skulle spille hovedrollen. Lars Hedegaard udtalte dengang som medstifter af selskabet, at ”Vi syntes ikke, at den akademiske diskussion her i landet var tilfredsstillende. Mange af de bøger, som vi

har læst, er ikke fremme i den offentlige samtale i Danmark. Derfor har vi siddet og uddannet os selv og hinanden i, hvad der skrives rundt omkring i verden”. Stifterne havde en opfattelse af, at det var nødvendigt at formidle indtil da ukendt 'viden' om islams aggressive karakter.

Denne nye viden lød eksempelvis således ”Det er (...) tvivlsomt, om de internationale konventioner efter gældende fortolkning overhovedet tillader europæere at forsvare sig mod islamisk totalitarisme, herunder mod udsigten til at blive gjort til en retsløs befolkning i det, der engang var deres land”. (Lars Hedegaard, *I krigens Hus. Islams kolonisering af vesten*, 2003).

Og ”Vi står (...) over for en global bevægelse, der er gået til angreb på den vestlige civilisation” (Lars Hedegaard i Jyllands Posten 20.10. 2005).

Hedegaard ser øjensynligt sig selv og agerer som en Giordano Bruno. Bruno var en italiensk sandsiger, en kirkens oprører og en intellektuel, en lærd, der satte sig op mod magthaverne, og som sprængte kirkens verdensbillede. Om ham siges det, at han til det sidste nægtede at tie stille.

Hans udtalelser truede de kirkelige myndigheder, og hans budskab fik betydning langt ind i fremtiden.

En martyr for tankens og talens frihed. Hedegaard ser sig selv som en mand, der bringer dette offer, og som tiden vil give sit rette eftermæle.

Trykkefrihedsselskabet

GBS arbejdede for en ophævelse af straffelovens to krænkelseparagraffer: Dels § 140, den såkaldte blasfemiparagraf, der forbyder krænkelser af religiøse tros lærdomme, dels § 266b, den såkaldte racismeparagraf, der forbyder ytringer, der kan opfattes som forhånende eller nedværdigende udtalelser på grund af race, hudfarve, national eller etnisk oprindelse, tro eller seksuel orientering.

¹³ PEN arbejder for ytringsfrihed og støtter forfattere der udsættes for censur og forfølgelse. For at afgrænse sig mod fx forfølgelse af jøder, indeholder charteret en bestemmelse om, at medlemmerne ikke må sprede hadefulde budskaber om religioner eller racer. Det var denne bestemmelse, bestyrelsen var usikre på om Hedegaard overtrådte med sit bidrag til den stærkt islamkritiske bog ”I krigens hus”.

Men BGS fik ikke den medvind, som stifterne havde regnet med og fusionerede med Hedegaard over i det nye Trykkefriheds selskab, hvor ytringsfriheden kom i fokus. Ytringsfrihed uden begrænsninger er omdrejningspunktet i Trykkefrihedsselskabet, som i 2004 blev afløseren af GBS.

Lars Hedegaard, Søren Krarup og Jesper Langballe var hovedkræfterne bag stiftelsen af Trykkefrihedsselskabet. I dag er de bærende kræfter i bestyrelsen teolog og kommentator bl.a. i Jyllands Posten Katrine Winkel Holm og Aia Fog, der er jurist og folketingskandidat for Dansk Folkeparti. Udover bestyrelsen har Trykkefrihedsselskabet et rådgivende organ, TFS-rådet. Rådet, der er udpeget af bestyrelsen, samles én gang årligt. I dag sidder flg. personer m.fl. i Trykkefrihedsselskabs Rådet:

Sørine Godtfredsen, præst, forfatter og journalist, David Gress, historiker, forfatter og medstifter af Trykkefrihedsselskabet, Hans Hauge, lektor, dr.phil ved Århus Universitet, Bent Jensen, historiker, professor emeritus., tidl. leder af Center for Koldkrigsforskning, Kasper Støvring, forsker i kultur og litteratur og Thomas Suenson, redaktør og mag.art. Lene Kattrup, dyrlæge, medlem af Etisk Råd og tidl. medlem af Trykkefrihedsselskabets bestyrelse og Kvinder for Friheds bestyrelse, Lone Nørgaard, lektor, cand. mag. og forfatter og medlem af Kvinder for Friheds bestyrelse. Pia Kjærsgaard, tidl. partiformand for Dansk Folkeparti, og Søren Krarup, præst emeritus, tidl. medlem af Folketinget for Dansk Folkeparti og medstifter af Trykkefrihedsselskabet.

Internationale medlemmer er Fay Weldon, forfatter, England, Henryk Broder, forfatter, journalist og forlægger, Tyskland, Robert Redeker, filosof og forfatter, Frankrig, Daniel Pipes, historiker og leder af tænketanken The Middle East Forum, USA og Hege Storhaug, journalist, forfatter og informationsleder i den politiske tænketank Human Rights Service, Norge.

Trykkefrihedsselskabet skriver i dets vedtægter, at ”Ytringsfriheden er under pres. Nationalt og globalt trues forfattere, kunstnere og politikere på livet. Eller slæbes i retten for at ytre bestemte synspunkter. Frygt, selvcensur og frihedsfjendtlige krænkelsesparagraffer er i gang med at underminere vores vigtigste frihedsrettighed: ytringsfriheden. Uden ytringsfrihed, intet frit samfund.”

På selskabets hjemmeside beskrives det således: ”Vi forsvarer det frie ord, uanset hvem, der truer det. Men vi er ikke bange for at kalde en spade for en spade og slå fast, at den største aktuelle trussel mod ytringsfriheden kommer fra islamisk side”.

Trykkefrihedsselskabet har udgivet utallige bøger med budskaber om Islams fare. De har afholdt møder med danske såvel som udenlandske islamhadere og formidlet racistisk kunst. De har ytret sig hadefuldt og nedværdigende over for muslimer. Som eksempel på sidstnævnte udtalte Lars Hedegaard i 2009, at muslimske mænd ”voldtager deres egne børn. Det hører man hele tiden. Piger i muslimske familier bliver voldtaget af deres onkler, deres fætre eller deres far.” (snaphanen.dk). Hedegaard blev retsforfulgt og to år senere dømt i byretten for overtrædelse af racismeparagraffen. Han blev frikendt i landsretten - ikke fordi hans udtalelser om muslimer ikke var mere end rigeligt dæmoniserende til at være omfattet af paragraffen - men fordi han overbeviste retten om, at de blev offentliggjort imod hans vidende.

I 2012 indledte Lars Hedegaard, som på det tidspunkt endnu var formand for Trykkefrihedsselskabet, et samarbejde med svenske Ingrid Carlquist, som er journalist og forkvinde for det svenske Tryckfrihets-selskapet. Sammen grundlagde de en ny avis: Dispatch International. Avisen og den tilhørende elektroniske avis med samme navn er et dansk-svensk projekt med tætte forbindelser til ekstremt højreorienterede

grupper i USA og kontakter til israelske netværk.
(jf. bestyrelsesmedlemmer i de internationale netværk, som er omtalt senere).
Avisens og hjemmesidens sprog er dansk, svensk og engelsk. Den tredje medstifter af Dispatch International er den velhavende norskfødte forretningsmand, Bjørn Larsen. (Se ndst.).

Dispatch International

Første udgave af Dispatch International udkom i august 2012. På forsiden er der afbilledet en niqab-klædt kvinde, som skubber en barnevogn med to børn. Overskriften lyder: ”Sveriges og Danmarks muslimske befolkning fordoblet på 14 år”. Den hårde antimuslimske tone er slået an. På den baggrund undrer det ikke, at det højrenationalistiske parti, Sverige-demokratarne omtales særdeles positivt i avisen.

Og Dansk Folkeparti støttede projektet ved at lægge avisens første udgave som tillæg til partiets medlemsblad, som udsendtes til partiets 11.000 medlemmer.

Samarbejdet mellem DF og Lars Hedegaard er intakt, selv om han meldte sig ud af partiet i kølvandet på sine udtalelser om muslimske mænd og den efterfølgende offentlige debat. Han meldte sig ud for ikke at belaste partiet. (altinget.dk, 29.1. 2010).

Men hvis lignende udtalelser skulle føre til udmeldelser, så burde mange parti- eller folketingsmedlemmer trække sig.

Mogens Camre f.eks., som på sin facebook erklærede, at ”folk fra fremmede kulturer bestemmer, hvad der skal ske med dette land.”, eller udenrigsordfører Marie Krarup, som i et interview i Washington Post siger: ”Islam er vold. Moderate muslimer er ikke problemet, men selv de kan blive ekstremister over tid. I islam er det okay at tæske sin kone. Det er okay at dræbe dem, der ikke er muslimer. Det er det problem, vi står over for”. (BT 3.11. 2014).

Dispatch International, Trykkefriheds selskabet og Dansk Folkeparti har meget til fælles, hvilket også afspejles i deres organisatoriske samarbejde.

Trykkefrihedsselskabet er en aflægger af Dansk Folkeparti, Dispatch International støttes af DF, og ledende partimedlemmer deltager gerne i internationale konferencer, som Lars Hedegaard og TFS afholder.

”Allah ved bedre”

Seneste eksempel er konferencen den 2. november 2014 i Landstingssalen på Christiansborg, hvor TFS havde inviteret til internationalt møde for at markere 10-året på drabet på den hollandske filminstruktør Theo van Gogh, som bl.a. instruerede den antiislamske film, Fitna, der kan betyde blasfemi eller intrige.
Blandt de udenlandske gæster var Geert Wilders fra det hollandske frihedsparti, franske Robert Redeker, Daniel Pipes fra USA og Lars Vilks fra Sverige.

Lars Hedegaard er en central figur i mange internationale sammenhænge. Den 1. januar 2009 grundlagde han International Free Press Society (IFPS), som han er formand for. IFPS fungerer som international paraplyorganisation for forskellige nationale antimuslimske grupperinger. De øvrige medlemmer i styregruppen er:

Diana West, næstformand. Hun er amerikansk forfatter og blogger.

Paul Beliën, næstformand i det belgiske IFPS og grundlægger af The Brussel Journal

Christine Brim, forkvinde i International Civil Liberties Alliance (USA)

Ned May alias Baron Bodissey fra det islamfjendtlige netsted Gates of Vienna (USA)

Bjørn Larsen, kasserer. Formand i det canadiske IFPS

Hedegaard er medstifter af endnu en international sammenslutning af antimuslimer, Counterjihad. Den stiftende konference med titlen: 'Counterjihad Brussel 2007 – European Conference Resists Islamization' blev afholdt den 18. og 19. oktober 2007 i det belgiske parlament i Bruxelles.¹⁴

Takket være Bart Debie fra det højrenationalistiske Vlaams Belang kunne Counterjihad-konferencen afholdes i parlamentet i Brussel.

Foruden Hedegaard deltog følgende ledende personer indenfor det antimuslimske internationale netværk:

Filip Dewinter fra Vlaams Belang (Belgien)

Robert Spencer fra Stop Islamization of Nations og netstedet Jihad Watch (USA)

Ned May se ovf.

Pamela Geller fra netstedet Atlas Shrugs (USA)

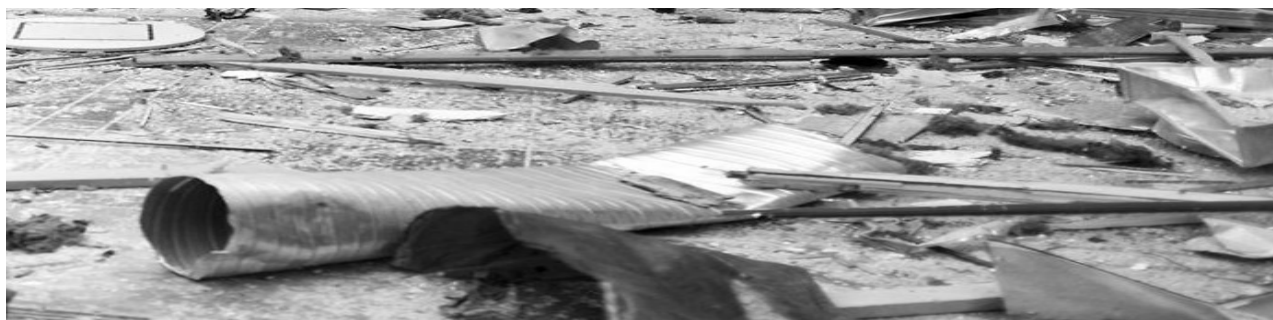
Bat Ye'Or (pseudonym), ophavskvinde til den konspiratoriske islamfjendtlige teori om 'Eurabia', som terroristen Breivik har været stærkt inspireret af.

Ted Ekeroth fra Sverigedemokratarne

Aryeh Eldad fra det ekstremt højreorienterede israelske parti Hatikva og medlem af det israelske parlament, Knesset.

Jens Anfindsen fra det norske netsted Honest Thinking (se senere)

Peder Nøstvold Jensen alias Fjordman (Norge), som Breivik i sit manifest 'European Declaration of Independence' henviste til 100 gange.

Fra Oslo efter eksplosionen udløst af Breivik udenfor regeringsbygningen i 2011.

¹⁴ En forløber til konferencen i Bruxelles var 'UK and Scandinavia CounterJihad Summit', som blev afholdt i København i april 2007 med bl.a. Gates of Vienna, Fjordman og Anders Gravers fra det nystiftede Stop Islamiseringen af Danmark/Europa som aktører.

I alt deltog ca. 80 organisationer og enkeltpersoner fra 14 forskellige lande i konferencen, som skulle være opstarten på en ny ideologi, counterjihad.

Bart Debie, som nu ikke længere er medlem af Vlaams Belang, var muldvarp for det belgiske efterretningsvæsen på tidspunktet for afholdelsen af konferencen. Han fortæller over for hollandske medier, at hele konferencen var præget af en hård antimuslimsk tone.

En af deltagerne, den ultra højreorienterede israeler, Aryeh Eldad skulle ifølge Debie have udtalt, at alle muslimer skulle slagtes og brændes, hvorefter hele salen klappede bifaldende.

Robert Spencer fra Jihad Watch er også yderst hadefuld. Han er citeret 64 gange i Breiviks manifest. I New York Times er han blevet beskrevet som Breiviks fornemste ideolog. Pamela Geller har på sin netside konsekvent omtalt Barak Obama som 'præsident Jihad'. Som det kan ses, er ekstremt højreorienterede israelske personer og organisationer tæt knyttede til counterjihad grupperne verden over. Sympatien over for Israel er ganske tydelig i de antimuslimske kredse, og de har fundet sammen om en fælles fjende. Lars Hedegaard har skrevet Israel ind i sit valgprogram: "Danmark skal stå last og brast med Israel – den eneste vestligsindede og demokratiske stat i Mellemøsten". Og Bjørn Larsen udtrykker sin støtte til Israel således: "Israels overlevelse er af essentiel betydning, det er basen for friheden mod slaveri" (ABC Nyheter).

Finansiering

Bjørn Larsen, som er norskfødt, men canadisk statsborger, er ikke kendt i den brede offentlighed. I counterjihad-kredse omtales han som arrangør af konferencer, og hans titel er som tidligere nævnt kasserer i IFPS. Men meget tyder på, at pengemanden bag Lars Hedegaard og andre fra det internationale antimuslimske miljø er Bjørn Larsen.

Det var Larsen, der ifølge Debie betalte for hele counterjihad-konferencen i Bruxelles inklusive flybilletter, hotelophold og forplejning.

Finansieringen af Dispatch International, som Larsen er medstifter af, omtales som 'donationer'.

Wilders "skygge" Bjørn Larsen

I hollandske medier bliver Larsen omtalt som Geert Wilders skygge.

Geert Wilders er leder af det stærkt antimuslimske frihedsparti i Holland. Han udgav i 2008 filmen 'Fitna', hvis budskab er, at islam skal udryddes. FN's generalsekretær fordømte filmen som 'krænkende antiislamsk'. Efter publiceringen af filmen (på internettet) dukkede Larsen op sammen med Wilders. Han blev præsenteret som Wilders' planlægger, der skaffede penge og organiserede Wilders' mange udenlandsrejser. I juni 2008 var de begge gæster hos Lars Hedegaard og Trykkefrihedsselskabet i København.

Bjørn Larsen er forretningsmand og ejer af softwarefirmaet Lean Industries, som har hovedkvarter i Toronto i Canada. Det norske ABC Nyheter har kortlagt Larsens forretningsimperium, og kalder det "mildt sagt udfordrende" (15.7. 2014). Avisens konklusion er, at Larsen er meget velhavende og finansierer mange af de antimuslimske organisationer. ABC Nyheter gengiver et interview med Larsen: "Og du finansierer dette (Wilders rejser, red.) med private midler?" – "Ja, det kan jeg ikke nægte. Der er ingen tilgængelig offentlig fond til sådan

noget, ved du.” – ”Wilders er afhængig af bidragsydere?” – ”Ja, sådan fungerer alle sådanne organisationer. Du må finde folk, som tænker på samme måde og spørge dem om bidrag. Det er meget hårdt at skaffe penge”, siger Larsen. (ABC Nyheter, 15.7. 2014). Andre sponsorer til deres omfattende internationale arbejde, som kræver finansiering, kunne også være amerikanske og israelske pengestærke personer. ABC Nyheter nævner bl.a. den neo-konservative David Horowitz, Daniel Pipes fra Middle East Forum og milliardærdatteren Nina Rosenwald.

Lars Hedegaards tro væbnere

Lars Hedegaard har frigjort sig fra Dansk Folkeparti og stiller nu op som løsgænger til Folketinget.

En af hans støtter er Morten Uhrskov Jensen. På Hodjanernes blog skriver han: ”Jeg er i al ydmyghed tilknyttet kampagnen for at få Lars Hedegaard opstillet”.

Uhrskov og Hedegaard

Morten Uhrskov Jensen har tidligere været medlem af Dansk Folkeparti, men meldte sig ud for et par år siden med begrundelsen, at DF ikke arbejdede målrettet nok for en stram udlændingepolitik.

Morten Uhrskov Jensen er som journalist tilknyttet Jyllands Posten. Han har sin egen klumme, på samme vis som Lars Hedegaard havde sin klumme 'Groft sagt' på Jyllandsposten.

Morten Uhrskov blev i 2013 landsformand for Dansk Samling, som oprindeligt var en national forening, som ville hæge om danskheden. Den var en mindre del af modstandsbevægelsen under 2. verdenskrig.

Ved Uhrskovs indtræden som formand erklærede han, at Dansk Samling havde en stor opgave foran sig. For selvom der er mange forskelle på partiernes synspunkter i Folketinget, så ”vil ingen af folketingets partier for alvor tage et opgør med de to af tidens problemer, der er så langt de alvorligste: Masseindvandringen og EU.”

Han mener, at Dansk Folkeparti under ingen omstændigheder vil gøre det til et ufravigeligt krav, at mange af de af Danmark tiltrådte internationale konventioner må opsiges, og Dansk Folkeparti vil under ingen omstændigheder kræve et fuldstændigt stop for EU's indblanding i Danmarks udlændingepolitik med en tilbagetagen af Danmarks fulde suverænitet på dette afgørende område.

For Uhrskov er det afslørende, at selvom Dansk Folkeparti siger, at de vil gøre noget ved indvandringens problem, så gør de intet. Stramningerne er en fiktion; der er ingen reelle stramninger.

Det kan ses af indvandringstallene. Og DF vil ikke lægge sig ud med det borgerlige Danmark. Andre aktører og samarbejdsflader i det antimuslimske univers er Stop Islamiseringen af Danmark/Europa (SIAD/SIAOE) med Anders Gravers som nøglefigur.

Han var sammen med English Defence League medarrangør af counterjihad demonstrationen den 31. marts 2012 i Aarhus. Og han har i 2007 været taler på CounterJihads konference i København

Anders Gravers matcher ikke Hedegaards ”pæne” Selskab. Her ses han i Århus 2012.

Også Steen Raaschou fra netstedet snaphanen spiller en rolle. Det var på snaphanen.dk, at Hedegaard fremsatte sine påstande om muslimske mænds voldtægter. Snaphanen har eksisteret i 10 år, og i den anledning skriver Trykkefrihedsselskabet på dets hjemmeside: ”Steen Raaschou yder med snaphanen.dk uundværligt kultur- og værdipolitisk bidrag til det danske nyhedsbillede. Det er et stort og ulønnet arbejde, som fortjener anerkendelse. Derfor ønsker Trykkefrihedsselskabet i samarbejde med norske document.no at markere tiåret for snaphanens fødsel ved at iværksætte en indsamling, der skal hjælpe Steen Raaschou med at fortsætte sin oplysningsindsats.” (trykkefrihed 24.4. 2014). Her nævnes også samarbejdet med det norske islamfjendtlige netsted documet.no, hvis redaktør, Hans Rustad er nær ven med Steen Raaschou.

De to har et tæt samarbejde med tidligere nævnte Peder Nøstvold Jensen, som i mange år skrev under pseudonymet Fjordman. Han var tilknyttet document.no, men skrev også på Jihad Watch og Gates of Vienna. Han forlod Norge pga. opmærksomheden efter Breiviks terror, og meget tyder på, at han i lange perioder har boet hjemme hos Raaschou, og færdedes i snaphanen-miljøet i København.

Da presset efter Breiviks terror var størst, lagde Hans Rustad afstand til Fjordmans ideer om deportation af muslimer fra Europa, men som tiden går og presset på document.no er aftaget, er Rustad igen blevet mere positiv overfor Fjordman og lader ham komme til orde på sin netside.

Jens Anfindsen, som i Norge er kendt som Jens Tomas Anfindsen, driver netstedet Honest Thinking sammen med sin bror Ole Jørgen Anfindsen. Han samarbejder også med Hege Storhaug, der som nævnt sidder i Trykkefrihedsselskabsrådet, og skriver for hendes statsstøttede organisation Human Rights Service, som årligt modtager i underkant af 1 million kroner fra den norske stat.

Jens Tomas Anfindsen var ansat i Human Rights Service i 2007 og 2008 samtidig med at han sammen med sin bror fortsatte arbejdet på Honest Thinking. Ole Jørgen Anfindsen udgav i 2010 bogen ’Selvmordsparadigmet’, som netop handler om det samme som Hedegaards politiske program – overlevelsen af den vestlige kristne kultur.

Hedegaard i selskab med Alex Arentsen, DF ved den racismedømte Dan Parks’ udstilling.

Counterjihad

Den antimuslimske ideologi

Med Lars Hedegaard på den politiske arena vil den antimuslimske bevægelse til højre for Dansk Folkeparti få en ny internationalt forankret platform. Hvis det lykkes ham at opnå de 20.000 krævede personlige stemmer og få en plads i Folketinget, vil Folketinget lukke en stemme ind, hvis budskab er hetz mod muslimer, og at religionen islam skal bekæmpes. Den antimuslimske ideologi er en ny form for radikal nationalistisk og kristen tænkning, som er en hetz mod andre folkegrupper. Men den følger ikke den klassiske racisme teori, som kategoriserer og rangordner befolkningsgrupper efter hovedform, påståede gener og evner. I den klassiske racismeteorien, som nazister og fascister byggede på i 1930'erne, spiller antisemitismen en væsentlig rolle. Den udgør basis for nynazistiske grupper.

I modsætning hertil, er hjørnesteenene i det antimuslimske univers, de tætte bånd til Israel og den historiske og kulturelle forankring i kristendommen. Og det er det grundlag, som gør islam til syndebuk og skydeskive.

”Intet folk skal tvinges til at begå selvmord”

Med den replik i partiprogrammet er scenariet tegnet op. Det samme gælder for programmets krav om at opsige internationale konventioner.

Hedegaard har linet op til kamp mod institutioner og magthavere.

Og Hedegaard har skytset klar

- Attentatforsøget mod ham og mord på andre fra hans kreds
- Retsforfølgelse og domme for racisme
- Det aktuelle fokus på Islamisk Stat i Mellemøsten
- Påstanden om ikke at have ytringsfrihed

Hedegaard betragter sig selv som offer og har ikke kun ret til, men også pligt til ’selforsvar’.

Han har i forlængelse af de internationale netværks offensiv medvirket til at skabe en næsten religiøs aura af undergangsprofeti, som kalder på handling for at redde den vestlige kulturkreds og Danmark fra at blive udslettet af islam.

Det er ikke nye toner. Dem har vi hørt på de sidste 25 år.

Men med Lars Hedegaards opstilling som løsgænger har den politiske debat fået en selvudnævnt ”frelser”, som ikke er bundet af partipolitiske rammer, og som vil bruge den ytringsfrihed, som han hævder ikke at have, til dæmonisering og dehumanisering af muslimer.

Ridder Hedegaard parat til kamp.

Hedegaard til demonstration i Sverige 2014 mod racismedommen af Dan Parks billeder.

Sarkastiske bemærkninger om at Danmark fedter for Tyrkiet, miskrediterende og generaliserende udtalelser om politikere, tanker om at fjender udefra og - endnu værre indefra - vil tvinge os danske til at afsværge vores rettigheder, for ikke at sige begå selvmord.

Samlet set udtryk for en ekstrem tankegang og en sekterisme, der er en korsfarer eller en diktator værdig. Hedegaard - Stunt eller tragedie?

Lars Hedegaard og ytringsfriheden

Lars Hedegaard fylder ganske meget overalt i den offentlige debat, og det er ikke nyt.

Medierne er så ganske afgjort meget ivrige efter at bringe diverse grove meninger til torvs.

Netop af frygt for ikke at give ordet til de personer, som påstår at de ikke har deres ytringsfrihed. De hævder fortsat, at de ikke må komme til orde. Selve den ytring har givet dem ordet.

Men hvis det offentlige ord bliver misbrugt til udbredelse af had, må de mindretal, som udsættes for hetz beskyttes. Det er i beskyttelsen af mindretal, at en demokratisk og humanistisk stat adskiller sig fra diktaturer og doktrinære/religiøse samfund.

Valget i Sverige september 2014

27

Ved rigsdagsvalget i Sverige den 14.9. gik Sverigedemokraterna med knap 13% af stemmerne markant frem. Kristian Thulesen Dahl fra DF sendte blomster og lykønskninger, men pointerer, at de to partier ikke er søsterpartier (bt 14.9. 2014).

Også Pia Kjærsgaard forsøger i Politiken den 15.9. 2014 at holde SD på distance: ”Jeg kender ikke Sverigedemokraterna særlig godt. Det er ikke på nogen måde et søsterparti, eller nogen vi har en særlig dialog med. ” Men Pia Kjærsgaard burde have en bedre hukommelse, for venskabelige forbindelser og dialog de to partier imellem har der været. Op til rigsdagsvalget i 2010 støttede DF aktivt Sverigedemokraternas valgkamp, og Pia Kjærsgaard burde kunne huske tilbage til den 11.9.

2010, hvor hun holdt tale ved SD's vælgermøde i Höganäs. SD's formand, Jimmie Åkesson, mente allerede i 2010, at hans parti var inspireret af Dansk Folkeparti. Op til rigsdagsvalget i 2002 var SD's forbillede det franske Front National, som trykte og betalte partiets valgmateriale. Nu er det Dansk Folkeparti, som er kilde til inspiration. At de to partiers politik er meget ens, ses i en sammenligning, som Ekstra Bladet bragte i en artikel den 14.9. 2014.

Flygtninge

SD:

- Sverige bør begrænse udlændingetilstrømningen til dem, der opfylder FN's flygtningekonvention - ikke flere.
- Sverige skal primært hjælpe flygtninge i nærområderne.
- Det skal være muligt at give flygtninge midlertidig opholdstilladelse og så sende dem tilbage, når konflikten i deres hjemland er afsluttet.

DF:

- Som hovedregel skal flygtninge hjælpes i deres nærområde eller i lande indenfor deres egen kulturkreds.
- I det hele taget skal der stilles krav til flygtninge og indvandrere. De skal ikke behandles som ofre
- Flygtninge skal kun tildeles midlertidig opholdstilladelse.

Asyl

SD:

- Indvandringen må holdes på et sådan niveau, at den ikke udgør en trussel mod den nationale identitet eller Sveriges velfærd og tryghed.
- Partiet værner om retten til at søge asyl, men det er ingen ret at blive tildelt asyl.

DF:

- Danmark skal ikke give asyl til flygtninge, som er flygtet igennem en række andre lande, hvor de ligeså vel kunne have søgt asyl. 'Vedkommende har forspildt chancen for at søge asyl i det første sikre land'.
- Det er ikke en ret at få asyl, men det er en ret at kunne ansøge om det.

Familiesamføring

SD:

- Reglerne må udformes sådan, at de ikke bidrager til at skabe øget segregering eller andre sociale eller økonomiske problemer.

DF:

- Skal kun omfatte ægtefæller over 24 år. Parret skal desuden stille 100.000 kroner i sikkerhed, ligesom den herboende part ikke må have modtaget offentlig forsørgelse indenfor de sidste tre år.

Ældreplejen

SD:

- Skal finansieres og tilrettelægges af staten.
- Private kan drive ældreplejen finansieret af det offentlige.
- Skatten for pensionister skal ned.

DF:

- Skal finansieres af staten.
- Højere ældrecheck for de dårligst stillede ældre.
- Ældre skal kunne arbejde uden at blive trukket i pension.

Retspolitik

SD:

- Strengere straffe for alvorlige overtrædelser af straffeloven. Blandt andet skal man kunne blive idømt livstidsfængsel.
- Obligatorisk udvisning af alle udenlandske statsborgere, som begår alvorlige forbrydelser.
- En forbedret støtte til voldofre, hvor staten garanterer dem den kompensation, de har ret til, uanset gerningsmandens vilje til at betale.

DF:

- Strengere straffe til blandt andet drabs- og voldtægtsforbrydere.
- Grænsekontrollen skal genoprettes og kravene til visum skal skærpes.
- Enhver ikke-dansk statsborger, der idømmes fængselsstraf, skal udvises af Danmark.
- Den kriminelle lavalder skal nedsættes til 12 år.

Udenrigspolitik

SD:

- Sverige skal være alliancefrie, med mindre det er muligt at indgå en forsvarsalliance med de andre nordiske lande.
- Sverige skal kunne deltage i internationale operationer, men kun operationer, som er godkendt af FN.
- Sverige skal ikke være med i EU.

DF:

- Danmark skal kun være medlem af EU, hvis unionens funktioner indskrænkes til et minimalt samarbejde.
- Danmarks fire forbehold skal fastforholdes.
- Danmark skal kun deltage i operationer, hvor landets og NATOs interesser er på spil.

Skolepolitik

SD:

- Alternative og private skoler skal være tilladt.
- Friskoler skal være et supplement til den offentlige skole.

DF:

- Der skal indføres obligatorisk kristendomsundskab og morgensang i folkeskolen for alle elever.
- Partiet er 'stærk tilhænger' af den danske friskoletradition.
- Partiet er positiv overfor privatskoler, som 'fremmer demokrati og vestlige værdier'.

Økonomisk politik og skat

SD:

- Skatteniveauet skal ikke begrænse individets mulighed for at forsørge sig selv eller hæmme erhvervslivets konkurrencekraft. Samtidig skal skatteniveauet være sådan, at staten kan have et højt grundlag af velfærd.
- Skatteniveauet for almindelige mennesker skal sænkes, når økonomien tillader det.
- Ja til frihandel - med undtagelse af varer som skader dyr.

DF:

- Danmark skal gradvist nedsætte skattetrykket. - Danmark skal sænke skatten for de laveste indkomstgrupper, 'hvis det økonomiske råderum er til stede'.
- Ja til frihandel.

Den lille blomst er symbolet på det højreekstreme parti i Sverige. Expressen udkom i sort. Valget blev markeret som en sorgens dag.

Valget i Ukraine

Svoboda led stort valgnederlag

Partiet Svoboda lå ved optællingen lige under spærregrænsen. Partiets resultat er en kraftig tilbagegang, sammenlignet med parlamentsvalget i 2012, hvor partiet opnåede 10,45 procent. Men selvom Svoboda ikke når over spærregrænsen på 5 %, inviterede præsident Porosjenko partiet til forhandlinger om den ny regering. Den højreekstreme bloks samlede styrke kan på trods af dette give betydelig indflydelse i parlamentet, den kan medvirke til at radikalisere parlamentets arbejde og til at destabilisere præsidentens opgaver.

Til den blok hører udover "Svoboda" (frihedspartiet), partiet Højre Sektor, som overvejende består af de højreekstreme grupper fra Maidanpladsen, og det Radikale Parti, som kan beskrives som et højrepopulistisk parti. Derudover kan enkeltpersoner, der er tilknyttet de højreekstreme kræfter, vælges ind.

Regeringen er blevet udpeget 21. november 2014 og består af Yatsenyuks parti, præsidentens parti Petro Poroshenko Bloc, Samopomich (selvhjælps partiet), Det radikale parti, og Batkivshchyna (fædrelandspartiet.) En broget regering, der vil få svært ved at bringe Ukraine ud af krisen.

Ud af de 29 opstillede partier bringer vi valgresultat for følgende:

1. Folkets Front ledet af Premierminister Arseniy Yatsenyuk: 21.71%;
2. Præsident Petro Poroshenkos Blok incl. UDAR, Vitali Klitskos parti, ledet af præsidenten: 21.62%;
3. Samopomoshch (selvhjælp) ledet af (Borgmester i Lviv i Vestukraine) Andriy Sadovy: 10.49%;
4. Yury Boiko's Oppositions Blok: 9.57%;
5. Oleh Lyashko's Det Radikale Parti: 7.69%;
6. Batkivshchyna ledet af tidligere premierminister Yulia Tymoshenko: 5.90%;
7. Svoboda 4,63 procent.

Det endelige resultatet for den blok, der består af de ekstreme partier, og valget af enkeltpersoner, kan blive afgørende for den kommende regerings handlekraft. Umiddelbart kan nævnes, at uafhængigt af valgprocenten er Oleg Tyagnibok fra Svoboda valgt, og Dmytro Yarosh fra det højreekstreme Højre Sektor er valgt og desuden er Julia Timosjenko fra Batkivshchyna valgt.

Præsident Poroshenkos regering stod i meningsmålinger til at vinde. De fik en langt mindre fremgang end forventet, men 21 % er et anvendeligt resultat.

Premierminister Yatsenyuk fra People's Front med løftet hånd til romerhilsen ved siden af Tjagnibok lederen af Svoboda. En konstruktion eller virkelighed?

Det kan trods tilbagegangen udgøre en tilstrækkelig god basis for at danne regering. Premierminister Yatsenyuk fra People's Front (som stod bag den orange revolution) ser ud til at score højst stemmeprocent på godt 21%. Det er også et ganske godt resultat for at indgå som partner i dannelsen af den nye regering, der samlet set kan blive mere "vestvenlig". Men der skal skabes nye alliancer for at få regeringen til at hænge sammen. Og som nævnt samler de ekstreme og nationalistiske partier – også knap 20 %. Ét af budskaberne i valgkampen har været, at Ukraine skal danne bro mellem Rusland og EU. Gode relationer med Rusland er indlysende nødvendige for det ukrainske parlaments gennemslagskraft

På den baggrund må det kommende ukrainske parlament stadig bygge på tætte relationer til de russiske magthavere. Den nye regerings overlevelse - på de indre linjer - er tæt forbundet med, om det kan lykkes for Poroshenko at bedre forholdet til de østlige regioner, og at deres ønskede "tilknytning" til Rusland bliver tilgodeset. Og afgørende bliver det, at forhandlingerne til alle sider bliver mødt positivt, det gælder både EU, Rusland og den Eurasiske økonomiske Union. Under alle omstændigheder og lige meget hvordan de politiske magtforhold viser sig at være, skal de nyvalgte medlemmer af det ukrainske parlament balancere mellem Rusland og EU – som det mindste. Og indtil dato har EU ikke villet give, hvad der skal til for at Ukraine kan overleve som nuværende EU associeret, men med dybe rødder i russisk kultur og historie.

Valgdeltagelse

I Ukraine er der 34. 6 millioner stemmeberettigede. Fra Nyhedsbureauet Tass har vi hentet flg. udtalelse fra den ukrainske valgkommission (Central Election Commission (CEC)). Generelt var stemmeantallet på 52,42 % ifølge de seneste resultatopgørelser.

De østlige regioner.

Stemmedeltagelsen i det østlige Ukraine var generelt lavere end i de øvrige regioner. I sydøst Ukraine nåede stemmetallet op på 41.1 %, eller man kan sige 11% lavere end i de andre regioner. Det højeste stemmeantal viste sig i industriregionen Dnipropetrovsk Region (47.86 %). Det laveste stemmetal viste sig i det østlige Ukraines Donetsk region (32.40 %). Høj stemmedeltagelse blev også registreret i Zaporizhia Region (47.19 %), Kharkiv Region (45.32%), Mykolaiv Region (42.80%), Kherson Region (41.36%) og Odessa Region (39.52%). Men i gennemsnit lå de østlige regioner som nævnt ca. 11 % lavere end Ukraines øvrige regioner. I de selvproklamerede republikker People's Republics i Donetsk and Luhansk forventes det, at omkring 3 millioner mennesker vil stemme ved deres egne valg senere på måneden.

Valgsteder

30.000 valgsteder var åbne for folk i hele landet. Andre 112 var åbne for ukrainske borgere i 72 andre lande. Der har været opstillet 6.436 kandidater til parlamentet Verkhovna Rada ved denne 8. valgrunde. Der er ifølge loven 50 % kandidater, der vælges på partilister, og 50% enkeltpersoner, der er opstillet udenfor partierne.

Læs mere om Ukraine på www.demos.dk. "Det store magtspil – med Ukraine i fokus."

Højreekstremerne optøjer i Köln i oktober 2014

EU-valget - fremmarch for den radikale højrefløj?

Valget til Europaparlamentet blev afsluttet den 25. maj 2014. I den europæiske offentlighed blev tre partier udråbt som de store vindere af valget: Front National fra Frankrig, United Kingdom Independence Party fra Storbritannien og Dansk Folkeparti. Alle tre partier tilhører den (mere eller mindre) radikale og EU-skeptiske højrefløj. I de internationale og hjemlige medier blev valgresultatet udråbt som en jordskredssejr for den yderste højrefløj i Europa.

Lad os se lidt nærmere på partierne og valgresultaterne.

De største partier nationalt

I Frankrig blev Front National (FN) under Marine Le Pen det største parti i landet. Det fik 25 % af stemmerne, en tilvækst på 18,7% sammenlignet med 2009-valget. FN har nu 24 pladser i EU-parlamentet. Nigel Farages United Kingdom Independence Party (UKIP) opnåede 27,5 % og 24 mandater. En stigning på 11,4 %. Også UKIP blev landets største parti. Det samme gælder for Dansk Folkeparti, som med 26,6 % af stemmerne kunne fordoble dets mandater til 4.

Det er første gang i EU's historie at radikale højrefløjspartier er blevet størst. Som sidebemærkning skal dog nævnes, at det højrepopulistiske schweiziske folkeparti (SVP) har været størst siden 1999.

Neo-nazister

De to åbne nazistiske partier, som er nye i EU-parlamentet er det græske Gyldent Daggry, som fik 10 % og tre mandater på trods af anklager om politisk vold og at partiledelsen sidder fængslet.

Det tyske nationaldemokratiske parti (NPD) kom ind i parlamentet med ét mandat. At det blev valgt ind, skyldes Tysklands ændring af valgloven, således at treprocentsgrænsen blev afskaffet.

Disse partier er nye, men der har altid siddet nazi-partier i parlamentet. British National Party havde to mandater i sidste valgperiode, men tabte begge deres mandater ved dette valg. Den neo-fascistiske italienske sociale bevægelse, MSI og flere af dens radikale udbrydergrupper har siddet i næsten alle parlamenter siden valgene blev introduceret i 1979.

Den radikale højrefløj

32

I forskerkredse er der delte meninger om, hvornår et parti defineres og kategoriseres som tilhørende den radikale højrefløj. Hos nogle partier er der fraktioner, som skiller sig ud med højreradikale positioner, som dog ikke er repræsentative for partiet i almindelighed (f.eks. Finnernes Parti og det lettiske National Alliance). Hos andre bliver højreradikale holdninger mest tydelige i valgsituationer, som f.eks. hos UKIP. Derudover er der rundt om i medlemslandene opstået nye partier, som endnu er for ukendte i resten af Europa til, at man kan kategorisere dem. Eksempelvis det polske Ny Højres Kongres (KPN).

Hvis man definerer den radikale højrefløj bredt, dvs. inkluderer partier som nævnt ovenfor, har den radikale højrefløj opnået 83 mandater i EU-parlamentet. De fordeler sig således:

Land	Pladser i alt	Parti	Procent	Mandater
Belgien	21	Vlaams Belang (Flamsk interesse)	4,26%	1
Danmark	13	Dansk Folkeparti	26,6%	4
Finland	13	Perussuomalaiset (Finnernes Parti)	12,9%	2
Frankrig	74	Front National	24,85%	24
Grækenland	21	Crysi Avgi (Gyldent Daggrø)	9,4%	3
		Anexartitoi Ellines (Uafhængige Grækere)	3,46%	1
Holland	26	Partij voor de Vrijheid (Frihedspartiet)	13,2%	4
Italien	73	Lega Nord	14,29%	5
Letland	8	National Alliance- Fædreland og Frihed (LNIM)	14,25%	1
Polen	51	Kongres Nowej Prawicy (Ny Højres Kongres)	7,15%	4
Storbritannien	73	United Kingdom Independence Party (UKIP)	27,49%	24
Sverige	20	Sverigedemokraterne	9,7%	2
Tyskland	96	Nationademokratische Partei Deutschlands (NPD)	1%	1
Ungarn	21	Jobbik (Bevægelse for et bedre Ungarn)	14,29%	3
Østrig	18	Freiheitliche Partei Österreichs (Østrigs Frihedsparti)	20,5%	4
EU-parlamentet i alt	751			83

Vindere og tabere

I flere lande kunne partier på den radikale højrefløj forøge deres mandater. Det skete i Danmark (+2), Finland (+1), Frankrig (+21), Grækenland (Gyldent Daggry +3, Uafh.Gr. +1), Letland (+1), Polen (+4), Sverige (+2), Storbritannien (UKIP +11), Tyskland (+1) og Østrig (+2). Men de mistede også pladser i Belgien (-1), Bulgarien (-2), Italien (-4), Rumænien (-3), Slovakiet (-1) og Storbritannien (BNP -2).

Ser man på stemmeprocenten og mandaterne, så er det især Front National og UKIP, som står som vindere af valget, og som har styret avisoverskrifterne sammen med Dansk Folkeparti og til dels Østrigs Frihedsparti.

I det nye Europaparlament sidder der højreradikale partier fra 14 lande (hvis man tager den brede kategorisering). 14 lande har ingen højreradikale partier repræsenteret i parlamentet.

Højreradikale partier - et vesteuropæisk fænomen

Siden Berlin Murens fald og de østeuropæiske landes optagelse i EU i 2004 er den tidligere kommunistiske del af Europa blevet udråbt som den radikale højrefløjs højborg. Det er her i 2014 ikke længere tilfældet. Der er kun ét parti på den yderste højrefløj fra det østlige Europa tilbage i Europaparlamentet, og det er det ungarske Jobbik, som fik 14,7 % af stemmerne og tre mandater. Det var 0,1 % mindre end ved EU-valget i 2009 – og 5,7 % mindre sammenlignet med det nationale valg i april 2014. Højreradikale partier mistede repræsentation i Bulgarien, Rumænien og Slovakiet. Det eneste land i det vestlige Europa, som mistede højreradikal repræsentation, er Storbritannien, hvor det nazistiske BNP blev erstattet af det noget mindre ekstreme, men meget stærkere UKIP.

Økonomisk krise og højreradikal fremvækst

Der er en udbredt opfattelse, at det er den økonomiske krise, som er årsagen til fremvæksten af højreradikale grupper. Men denne antagelse beror ifølge nogle forskere på to misforståelser – den ene er af historisk karakter og den anden er nutidig. Den økonomiske krise som forklaringsmodel bygger på NSDAPs opblomstring under Weimar-Republikken (1919-1933). Men Tyskland var i mellemkrigstiden undtagelsen og ikke reglen. Det var kun i Tyskland, at et demokratisk valgt fascistisk regime kom til magten – dog med stiltiende støtte fra borgerlige partier. På baggrund af denne oprindelige 'kriseteori' bygger forklaringerne på højreradikalismens vækst i dag på to tilfælde: Front National i Frankrig og Gyldent Daggry i Grækenland. Mange anser disse to eksempler som symptomatiske for fremvæksten af den radikale højrefløj i dagens Europa, og de betragtes som resultat af den alvorlige økonomiske krise. Men valget til Europaparlamentet viser et lidt andet billede. Kun ét af gældslandene, nemlig Grækenland, valgte et højreradikalt parti ind i parlamentet. Faktum er, at de højeste valgresultater til højreradikale partier var i lande, som i EU sammenhænge ikke er hårdest ramt af den økonomiske krise: Danmark, Frankrig, Holland, Sverige og Østrig. Eneste undtagelse er Ungarn, som er hårdt ramt af krisen. Det er også i de velstående regioner belgisk Flandern og Norditalien, at hhv. Vlaams Belang og Lega Nord er opstået. (I det rige Norge sidder Fremskrittspartiet i regering).

I gældslandene – bortset fra Portugal – var der fremgang for venstrefløjspartierne: Grækenland fik 6 mandater, Spanien 5, Irland 3 og Cypern 2.

Der skal være minimum 25 medlemmer fra 7 lande for at kunne danne en gruppe. Er gruppen officielt etableret, er den sikret økonomisk støtte og øget taletid i parlamentet. Derfor er det meget vigtigt for partierne at finde sammen i grupper.

Front National og det hollandske Frihedsparti forsøgte at samle højreradikale grupper i en ny alliance – Europas Frihedsalliance (EAF). Ud over de to partier var Vlaams Belang, Lega Nord og det østrigske Frihedsparti i spil. Men det lykkedes dem ikke at danne en gruppe i EU-parlamentet. Heller ikke Gyldent Daggry og NPD danner gruppe med nogen.

Alliancen Europa for Frihed og Demokrati (EFD) består bl.a. af UKIP og Sverigedemokraterne. I sidste valgperiode tilsluttede Dansk Folkeparti sig denne alliance efter at de var blevet afvist af britiske David Camerons ECR – Europæiske Konservative og Reformister. DF blev dengang ligesom Lega Nord ikke optaget, fordi det ville have været politisk pinligt for Cameron at sidde i gruppe med yderst højreorienterede partier. Men denne gang er Dansk Folkeparti blevet taget til nåde og optaget i gruppen. Også Finnernes Parti og de Uafhængige Grækere er blevet medlemmer. Den britiske opposition er yderst kritisk overfor indlemmelsen af Dansk Folkeparti og Finnernes Parti.

Gareth Thomas, Labours EU-talsmand, siger til The Guardian (5.6. 14): "David Cameron må nu være åben over for den britiske offentlighed ift. sine nye europæiske partners tvivlsomme holdninger og forklare sin beslutning om at danne en alliance med politikere, hvis synspunkter bliver afvist af mange mainstream ledere på tværs af Europa."

Som nævnt har nogle af de højreradikale partier fundet sammen i alliancer, men de fordeler sig på to forskellige EU-kritiske/skeptiske grupper. Og nogle står uden for gruppesammenhænge.

Samlet set er den radikale højrefløj i EU-parlamentet politisk og ideologisk meget forskellig. Nogle partier er klart antisemitiske, racistiske og homofobiske, andre er pro-Israel og antimuslimske.

Nogle er stærkt nationalistiske, andre er det ikke. Dette vanskeliggør – hvis ikke umuliggør et tæt samarbejde på tværs af de højreradikale partier i EU-parlamentet, og dermed bliver deres indflydelse på beslutningerne minimal.

EU-valg og nationale valg

Det er et faktum, at den radikale højrefløj samlet set er vokset i Europaparlamentet. Den er især vokset på grund af Front Nationals 21 og UKIPs 11 ekstra mandater.

Det er misvisende at kalde valget for en jordskredssejr for den radikale højrefløj i Europa. Det er alene Front Nationals, UKIPs og Dansk Folkepartis succes, som har dannet grundlag for den forhastede og ikke grundigt dokumenterede konklusion på valget.

I EU-sammenhænge er den radikale højrefløj fragmenteret og (måske) uden nogen indflydelse.

Men det er heller ikke EU, som disse partier er interesserede i – tværtimod afviser de EU som et overstatsligt projekt. Men EU er nyttig, fordi de i tiden op til et EU-valg får maksimal offentlighed, og ikke mindst fordi de modtager EU-midler, når de (især som gruppe) sidder i parlamentet. Omtale og penge bliver brugt til at mobilisere og finansiere den radikale højrefløj internt i de enkelte lande, og det er her, de arbejder på at få politisk indflydelse i de nationale og lokale parlamenter. Det er her, de er synlige og succesrige. Ved de fremtidige nationale valg vil det vise sig, om EU-valget har

fået en afsmittende effekt på stemmeafgivelsen til højreradikale partier; om de kan fastholde deres populisme, dvs. formulere løsninger på den 'almindelige' borgers bekymringer. Løsninger, som kædes sammen med national identitet og homogenitet, modstand mod indvandring, lov og orden, kulturelle værdier og ikke mindst modstand mod 'eliternes' EU.

Sverigedemokraterna og UKIP

Noget kunne tyde på, at de højreradikale eller nationalkonservative partier vinder frem ved nationale valg. Ved valget til Riksdagen i Sverige den 15. september 2014 gik Sverigedemokratarne som nævnt markant frem og blev med 12,9 % af stemmerne landets tredjestørste parti. Partiet kalder dets politik for 'sverigevenligt'; det ser sig selv som 'demokratisk og nationalistisk'. Aktuelt er der udskrevet nyvalg i Sverige, fordi Sverigedemokratarne stemte mod finansforslaget fra regeringen. Modstanden mod EU og indvandring var de temaer, som partiet vandt vælgerstemmer på.

T.v Isak Nygren fra Swedish Defense League til CounterJihad træf. (24.07. 2004)
Baggrund en plakat om de sorte ridders oprør!

Det samme har gjort sig gældende for det britiske UKIP. I september 2014 valgte Mark Reckless, som sad i Underhuset for Det Konservative Parti, at skifte til UKIP, hvilket udløste suppleringsvalg (20.11.) om pladsen i Rochester og Strood-kredsen. Reckless vandt valget og kunne dermed sikre UKIP sit andet mandat i det britiske parlament, Underhuset. "Hvis UKIP kan vinde her, kan vi vinde over hele landet", sagde Mark Reckless i sin vindertale. I maj 2015 skal der være parlamentsvalg i Storbritannien.

I Frankrig kunne webavisen Mediapart afsløre, at Front National (FN) har optaget et lån på ni millioner euro i den russiske bank, First Czech-Russian Bank. Det skriver dagbladet Information den 27.11. 2014. Det skulle være første del af et lån på i alt 40 millioner euro. Alliancen mellem Kreml og Front National giver FN økonomisk råderum og politikerne i Rusland en allieret, som ved næste valg spås politisk fremgang, og som med partiets modstand mod EU kan gavne Putin i magtkampen i Ukraine. Også andre højreradikale EU-skeptiske partier støtter Rusland. Det drejer

sig om græske Gyldent Daggry, italienske Lega Nord, ungarske Jobbik og det østrigske Frihedsparti. Britiske UKIP nyder ligeledes godt af russiske forbindelser. Ifølge Information får partiet meget taletid på mediet RT, som finansieres af den russiske stat, og som vurderes som indflydelsesrig nyhedskilde i Storbritannien. Rusland og de højreradikale partier i Europa finder sammen i deres fælles modstand mod EU. Men der er også værdipolitiske sammenfald så som en stærk nationalisme, ortodoks kristendom, identitet og familien som institution.

Putin i samtale med Angela Merkel og Porosjenko, præsident i Ukraine.

I Danmark skal der være valg til Folketinget i 2015

Her vil det vise sig, - om de højrepopulistiske og indvandrerfjendske løsningsmodeller vil få vælgertilslutning og mandat til at føre en reaktionær værdipolitik,

- om Danmark skal fortsætte med at deltage i krige i Mellemøsten mod "ondskaben", mod fjender, som man har været med til at fremme. Krige, som har ført til millioner af flygtninge.

- om Danmark skal føre en asylpolitik, som bryder med menneskerettigheder og internationale konventioner,

- eller om den politiske venstrefløj formår at opbygge alternativer til det nyliberalistiske EU og den højredrejning, som har fundet sted i store dele af Europa,

- om religiøs og nationalistisk fanatisme modarbejdes, om menneskerettighederne respekteres og efterleves i lovgivningen, og om menneskets værdighed sikres mod racisme, fremmedhad og intolerance.

Vi har i dette Nyhedsbrev forsøgt at beskrive den politiske strategi og den ekstreme kontrol, der er sat i gang for at opretholde International Status Quo: Ved Frygt, Afstraffelse, Overvågning, Bombetogter, Baseopbygning, Rendition, behandles fjenden som "Ondskaben". Det internationale samfund er aktuelt domineret af voldsomme konflikter. USA's rolle som Verdens Politimand er udspillet og er kommet i modsætning til demokrati og menneskerettigheder.

Rettigheder der er skabt i et Internationalt fællesskab, og som skal efterleves for at undgå at folkeretten overtrædes.

Det sker samtidig med at netop konventionerne er blevet sat under pres ved brutal dominans fra de mange doktrinære religiøse, og nationalistiske strømninger, der er afledt af de sidste 10-15 års krigsførelse - under ledelse af USA og NATO.

Vi kunne begynde med at skrue ned for DF og Lars Hedegaards Antimusliske Univers og inkorporere konventionerne bl.a konventionen mod tortur i dansk ret. Men det har regeringen netop afslået. Vi får brug for en stærk venstrefløj både i parlamentet, men også i det udenomsparlamentariske arbejde, som vi så mange gode traditioner for.

Du kan købe dine julegaver i Demosbutikken på Skt. Hans Torv på Nørrebro i København og i netbutikken www.demos.dk. Vi har Musik, Bøger, Blade og T-shirts.

DEMOS

**For solidaritet over grænser, for retten til modstand og
udenomsparlamentariske aktiviteter
Ned med intolerance og snæversyn.**